

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

když skončila 2. světová válka, to první, co se začalo v poraženém Německu budovat znovu, byly silnice, divadla a koncertní sítě. Když se dnes podívám na ekonomickou sílu této země i na její vyspělou kulturu, nelze než žasnout nad jejich historicky prozíravým rozhodnutím, které spočívalo v tom, že národ, který se sám svým zaviněním dostal do existenční krize, dobře věděl, že se zdecimovaní občané nemohou odevzdat pouze a jenom své práci na zbožení své země, ale že jim musí být co nejrychleji poskytnuta možnost kinetické i duchovní **komunikace!** Tedy dopravit vše potřebné z místa A na místo B, a to včetně sebe sama na odpovídajících dopravních tepnách – komunikacích či na vyšší, duchovní úrovni vést dialog – komunikovat se svými blízkými díky možnostem hluboce a společně prožívat ta nejvýznamnější umělecká díla...!

Sám přesně nevím, zda byla naše republika osvobozena, nebo v té 2. světové válce vyhrála, zdecimovaní jsme však byli neméně jako občané v Německu, ovšem k rozvíjení našich nezbytných dopravních i kulturních komunikací jsme se z mnoha důvodů hned tak nedostali. A je to poznat i dnes. Samozřejmě, že i u nás jezdí vlaky, auta, lodě, létají letadla a lidé chodí do divadel a navštěvují koncertní sítě, ale zdaleka se v péči o obě tyto tak významné oblasti nemůžeme srovnávat se Spolkovou republikou Německo i mnoha dalšími evropskými zeměmi.

Mohl bych si myslet, že lidem, kteří v historii o naší zemi rozhodovali, scházela velkorysost, ale to by byl omyl. Velkorysost sama o sobě bývá v mnoha ohledech zpupná..., jím scházela, a jak se mi jeví i dnes, schází prozíravá velkorysost! Vždyť jak jinak by bylo možné, aby se již celá desetiletí po Evropě jezdilo na vysoko-rychlostních železnicích, kde vlaky do vzdálenosti 600 km (naše země je široká 493 km) konkurují letadlům za minimálních emisí a nízké nehodovosti s rychlostí 300 km za hodinu a u nás postupně (!) rekonstruujeme (!) železniční tratě schopné dopřát vlakům rychlost nejprve 120 km za hodinu a dnes „dokonce“ na mnoha úsecích 160 km v hodině? A co naše dálnice Brno – Praha? Já si naivně myslel, že když se budu potýkat v kolonách aut s mnohaletými (!) generálními opravami této tepny, dočkám se toho, že se dálnice rozšíří, a to všude, ze dvou na tři pruhy, někde na čtyři. Ano, rozšířila se o pár desítek centimetrů... To snad proto, abychom si kolon mohli užívat i napříště, nebo aby měly některé firmy stále dokola nějakou práci? (Před pár dny jsem četl, že by celková rekonstrukce D1 měla skončit v roce 2050...!) Zajisté řada odborníků a odpovědných politiků namítne, že to jinak nejde. Nelze než se pak ptát, proč umějí v Japonsku stavět dálnice v řádu měsíců, anebo se podívat kousek od Brna na to, jak se s touto potřebou srovnali naši rakouští sousedé...

Hm... odborníci... nedávno jsem zachytil diskusi o výstavbě Vodního koridoru Dunaj – Odra – Labe. (S tímto nápadem přišel už český král a římský císař Karel IV. v roce 1375, a i když se začalo stavět na úseku Labe – Vltava, dílo nebylo dokončeno.) A v oné diskusi jsem si nemohl nevšimnout, jak perfektně fundovaně a zaníceně o tomto projektu hovoří jeho zastánci a jak „perfektně fundovaně a zaníceně“ jim házejí klacky pod nohy jejich „odborní“ odpůrci. To, že si toto velkoryse prozíravé dílo přejí fundovaní lidé v Maďarsku, Rakousku, Německu i u nás, zdaleka neznamená, že se v dohledné době začne stavět. Škoda! Komunikací není nikdy dost!

Možná si někteří myslí, že velkorysá prozíravost absentující v České republice v oblasti dopravy se kultury a umění v naší zemi netýká. Opak je pravdou. Jinak by už dávno (čekáme na to již téměř 30 let) fungovalo například vícezdrojové financování kultury podobně, jak je tomu v onom dnes vícekrát zmiňovaném Německu. Así ti, kteří o tom rozhodovali a rozhodují, mají své lepší „české cesty skrze různé tunely“ v souladu s ustanoveními strany mírného pokroku v mezích zákona...

Předě dvěma týdny jsem si povídal s jedním cizincem, který našel v naší zemi nový domov. Má tu dnes svou velkou rodinu a je šťastný. Vyprávěl mi o tom, že ho hned po příchodu do naší země nadchly dvě věci. Naše doprava a kultura. Ale schválně vám radši neřeknu, odkud přišel...

V úctě ke všem, kteří jsou schopni přijímat velkorysá a prozíravá rozhodnutí se na shledanou při představeních našeho divadla za všechny kolegy těší, krásné Vánoce a šťastný vstup do nového roku přeje

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

PROSINEC
2018
CENA 25,- Kč

Jednu z repríz navštívil hejman Jihomoravského kraje Bohumil Šimek.

Sté výročí republiky jsme oslavili koncertem VIVA „LALALA“ REPUBLIKA 28. října.

STALO SE...

foto: Tino Kratochvíl

Režii úspěšného koncertu měl na starosti Igor Ondříček.

Nafotili jsme plakát pro Klapzubovu jedenáctku...

... a zabýjili jsme zkoušení této fotbalové pohádky.

Jaroslav Milfajt oslavil s kolegy a rodinou významné životní jubileum.

Popřát mu přišel i ředitel Národního divadla v Praze Jan Burian.

Zora a Ester Jandovy a Viktória Matušová zazpívaly v Bruselu k oslavám sta let republiky.

V rámci Noci divadel mohli diváci navštívit v doprovodu našich herců i zákulisí.

Vítězslav Nezval PÍSEŇ O VŘESU

Dnes nechci růže
Dnes chci vřes
Rudá růže popálila by mě plamenem
A ta bílá ta by mne dnes uhodila kamenem
Ledovým kamenem
Do mých vzlykajících prsou v lese bez nebes
Dnes nechci růže
Dnes chci vřes

Dnes nechci růže
Dnes chci vřes
Věnc z vřesu na mě paži je můj náramek
Pověším jej na zápraží zamknu na zámek
Vyjde červánek
Nad mou zamyšlenou hlavou v lese bez nebes
Dnes nechci růže
Dnes chci vřes

Dnes nechci růže
Dnes chci vřes
Růže přines mi až příště přines mi je příště až
Dnes mě vábí vřesoviště které znáš
Věčnost nad ním drží stráž
Jeho hvězdy září láskou v černém lese bez nebes
Dnes nechci růže
Dnes chci vřes

Naše procházka sty lety české poezie dospěla do desetiletí 1938–1948, k básníkovi, který má v našem divadle obzvláštní postavení. V roce 1945 zahajovalo (tehdy pod názvem Svobodné divadlo) svou činnost jeho Mamon Lescaut a v současné době máme na repertoáru jeho adaptaci Dumasových Tří mušketýrů. V této inscenaci se nemálo zpívá a i na stránkách Dokořánu si připomeneme Nezvala básní, která se jako píseň přímo označuje a také byla často zpívána (ve svém repertoáru měly její zhudebnění třebaš Hana Hegerová či Lenka Filipová). Nezvalův vztah k hudbě byl ostatně celoživotně intenzivní. „Všechny mé důvěrné sny se týkaly hudby,“ napsal jednou a Přemysl Rut k tomu dodává: „Dokonce ani nejsměšnějším a nejtrapnějším veršům, jimiž po roce 1948 dokazoval svou politickou spolehlivost, nelze upřít vzrušující rytmus a mámivou melodii. Nezvalovy názory jsou často nedomyšlené, často ve spěchu sáhne po slově nevýstižném nebo v dané souvislosti nevhodném, pro významové odstíny slova bývá až barvoslepý, ale sluch má absolutní: nikdy se nesplete v počtu slabik, v rozmístění akcentů a v kadenci verše. Ba někdy bývá k nepřesnému slovu sveden právě vábením rýmu či neodolatelným rytmem.“ Zbývá jen dodat, že Píseň o vřesu pochází ze sbírky Pět minut za městem (1940).

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

OHL ŽS

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

ALTA MINERALS

OKNO STYL

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

AUTOCONT

Zdeněk JUNÁK

V ROZHOVORU S MICHALEM ISTENÍKEM

Když jsem dostal nabídku dotazovat se Zdeňka Junáka, byl jsem na jednu stranu velmi potěšen, ovšem na stranu druhou mi přibyla starost. Na co se ptát člověka, kterému bylo položeno 100+1 otázek o divadle a herectví? Člověka, kterému nechci pokládat otázky o jeho rodině a soukromí, i když vím z různých předešlých rozhovorů, že nemá problém na ně odpovídat? Jak rozhovor vést, aby nebyl jen jedním dalším o práci, ženách a volném čase. Čili vůbec – jak mám s ohledem na čtenáře mluvit s kamarádem, kterého znám už poměrně dlouho a strávil jsem s ním mnoho času na jevišti, v klubu (vulgarizmy s ohledem na hyperkorektní dobu vypípáme), ale i na letních výjezdech party mladých chlapů (s výjimkou Zdeňka Junáka) za poznáním, alkoholem a smíchem? A právě proto, že Zdeňka znám i jinak než jako herce-kolegu, zkusím mu klást dotazy jako dobrému kamarádu v jiných letech a člověku s jasnými názory...

Zdeňku, dnes nebudeme mluvit o ženách – Nice to me too. Jsi u divadla přes čtyřicet let. Je to poměrně stresové povolání. Co ty a trpělivost, ubývá nebo přibývá?

Já jsem stresový člověk. Rád pracuji ve stresu. A trpělivosti mi s přibývajícím věkem... přibývá. Ano, řekl bych, že jsem trpělivější člověk, než jsem býval dřív.

Proč se na to ptám. Trpělivost je pro mě spojená i s otevřeností a shovívavostí. Včerejší případ Nohavica (rozhovor se odehrával 5. listopadu v podvečer) zase rozmýšlá debatu o umělcích, jejich angažovanosti, oddanosti a prodejnosti. Zavrhl bys někdy umělce, kterého pro jeho umění uznáváš (tak jako já třeba Nohavicu – básníka), kdyby se zachoval z tvého pohledu amorálně?

Oklikou. Za prvé – kdysi se tady hrála hra *Válka vypukne po přestávce*. Je o řediteli divadla, který kolaboruje s nacismem. Ovšem dělá to jen proto, aby udržel divadlo v chodu, nemá nic jiného než právě jenom to divadlo. A že se stýká s pohlaváry, no, on v zásadě nemůže jinak, pokud chce dělat to jediné, co miluje. Za druhé – slyšel jsem kdysi tuhle chytrou větu: Když budu členem poravčí čtyry a před hlavními pušk nám bude stát můj nejlepší kamarád, já se přece schválně nemusím trefit... A sám si ponesu následky, které

z toho vyplynou. A teď zpět k tvé otázce – Jarek Nohavica je fantastický básník. A že přijme vyznamenání z rukou Puškina. Blbnu Puškina, Putina –

Kdyby ho přijal z rukou Puškina, tak je to úplně v pořádku...

Ano. Já bych se na něj asi úplně nezlobil. Ve své tvorbě se odkazuje k ruské poezii, dokonce konkrétně k Puškinovi, přeložil Vysockého, Okudžavu –

Kterého zároveň na tom předávání zpíval...

Ano a to se zase tam taky nemuselo někomu líbit. Já bych se na něj úplně nezlobil, protože je to v tomto případě přece ocenění jeho tvorby a práce...

Jde tedy podle tebe oddělit stránky člověka a umělce?

Ano. Pro mě ano. Vždyť tolik morálně neúplně jednoznačných lidí stvořilo krásné věci, ke kterým se dodnes bez zaváhání vracíme a hlásíme...

Jsou umělci egoisti?

Jak kteří. Samozřejmě každý si léčí to svoje ego a jde o to, s jakou mírou to dělá a jak okatě.

Proč podle tebe vždy společenskou nespokojenost veřejně reflektují jako první studenti a umělci?

Já proboha nechci říkat, že ostatní lidé jsou hloupí, ale studenti se právě vzdělávají a dostávají to do těch hlav a hlavně – jsou mladí. Mají rádi život na plný pecky, mají rádi svobodu a mají rádi, když se něco děje. A formují si názory a začínají budovat svou pozici ve světě, a tak na ně nespravedlnost doléhá mnohem intenzivněji než na ostatní. A stejně tak na umělce. Ti jsou samozřejmě velmi citliví. A navíc, třeba konkrétně herci jsou citliví a ještě je na ně vidět...

Co ty a letošní osmičkové oslavy? Prožíváš ten rok nějak intenzivněji?

Ano, už jen proto, že naše vnučata oslavila v říjnu osm let, tak jsme měli osmičkový rok i v rodině. Je tomu výročí věnováno dost prostoru v médiích i divadlech, na výstavách a já si tento rok užívám, osvěžuji si paměť a sleduji různé dokumenty a zase si uvědomuji, co všechno se stalo, jaké to byly doby a žili v nich naši rodiče, my... A jak hrozné to byly doby. Ale umíme se jim i zasmát. A všechny bych chtěl touto cestou pochválit za inscenaci *Osmičky* v našem divadle. Je to velká legrace, velká. Ale je v ní cítit i velká hořkost a najednou se člověku začnou ježit chlupy a má zimomriavky... Ke konci opravdu zatuhne. Podobně jako třeba v *Bitls*.

Jsi hrdý Čech?

Jednou jsem v rozhlasu vyprávěl historku o Mariánu Labudovi a řekl jsem větu: Když Marián Labuda přijede k nám do Čech... A už jsem měl telefonát, jak můžu říct „k nám do Čech“, když jsem přece Moravák. Tak tenhle nacionalismus mi teda nesedí. Jsem sice hrdý Moravák, Moravský Slovák, ale nerad bych to dělil. Jednou žiju v České republice, a tak jsem stejný Čech jako Pražák a Pražák je stejný Moravák jako já. A stejně tak Slezani a další.

Máme být teď na co hrdí?

Tady bych trochu udělal selekci. Neměli bychom být hrdí na to, že si závidíme nos mezi očima, že jsme schopní odsuzovat lidi na základě pomluv a chimér, děláme tvrdá rozhodnutí hned a bez znalostí, takže ano, našel bych dost věcí, na které hrdí být nemůžeme. A bohužel to začíná už nahoře u hlavy státu, na jejíž výroky opravdu hrdí být nemůžu.

Myslíš si, že jsme úspěšný národ?

Ano, myslím, že jsme. Ale máme tu vlastnost, že často, když už se blíží něco dobrého, sami si to pokazíme. Nejsme trpěliví a chceme úspěch hned. Jak říkali rytíři, někdy stačí udělat jeden krůček vzad, abys mohl udělat čtyři vpřed.

Co ty a Švejk? Padouch nebo hrdina?

V žádném případě padouch. To ne. Jestli hrdina, to je taky těžké. Svým způsobem ano. Mám rád lidi, kteří si tíživou situaci dokážou převést někam, kde je jim dobře, kde jsou šikovni. A tuhle vlastnost Švejk má. A ještě dvě věci má – humor a chytrost. Ano, v té absurditě dělal podvody, ale mile, nikdy s úmyslem dát někomu takovou tůfku, že už se z toho nevyhrabe. Ale je tu jedna zajímavost. Oproti filmovému zpracování s Hrušínským se Švejkovi moc nedaří na jevišti. Já viděl tři zpracování, a i když se mi líbila, diváci nadšení nebyli. A nechodili. Jestli jim tam bylo moc toho nehezkého v češtině. Nevím.

Kdybys věděl, že máš během představení přesně pět minut času mezi výstupy, a rozhodl se přečkat ve své šatně sám... Ozve se zaklepání na dveře a může vstoupit kdokoli z Čechoslováků, živý nebo ne, kdo by to byl?

Pět minut? Chtěl bych, aby vstoupil Erik Pardus. **O čem byste mluvili?**

O ničem, řek bych mu: „Eriku nalej si něco a počkej na mě po představení, budeme mít víc času!“ A to Erik by počkal.

Máš rád změny a překvapení?

Do jisté míry. Jsem konzervativní člověk. Ještě pořád píšu dopisy rukama a rád se s lidmi bavím osobně... Takže třeba dnešní přetechizovaná doba mi úplně nesedí. A uvádí mě do rozpaků. Mám třeba kamaráda v Torontu, jistého Oldu Čablu, a ten pošle mail, já si ho otevřu a tam, promiňte všichni, bohr přes celou obrazovku. A já se toho nemůžu zbavit. V tu chvíli nade mnou stojí moje manželka, hladí mě po vlasech jako blbečka a říká mi, proto ty ten mail máš. A já se stydím. Takže tyhle změny nemám rád. Míň se osobně komunikuje. Děším se toho, že jednou se budeme rozmnožovat jen zadáním kódu do počítače. Takže změny ano, ale v rozumné míře...

Ptám se proto, že jsi v MdB už 26 let. A za tu dobu se to divadlo hodně proměnilo. Moc by mě zajímalo, jak se jako pro herce změnilo pro tebe. A nemluv o tom, že tě víc bolí kolena.

Protože jsem, řekl bych, velmi zaměstnaný herec, tak ty změny nestačím až tak vnímat. Tak samozřejmě, postavila se Hudební scéna. Když jsme v devadesátých letech stáli na střeše Národního divadla v Praze po představení *Bastard*, řekl tam Ing. Václav Junek, tehdejší ředitel společnosti OMNIPOL GROUP: „Takové divadlo si zaslouží v Brně svou vlastní muzikálovou scénu.“ No, mysleli jsme si svoje. A teď už jsme oslavili jejich deset let. Samozřejmě, soubor se proměnil. Staří odchází, mladí přichází. Jedna změna je třeba v tom, že do těch velkých muzikálových kusů přichází mnoho herců, nedá se to stíhat a jsi pak v jednom divadle s kolegy a vůbec nemáš tušení, kdo to je... Samozřejmě se vyměnili i režiséři, je tu stále Standa, který nás hlídá, abychom nezdivočeli. Je tu Stanko Slovák, Petr Gazdík... A to divadlo má ve světě zvuk, agentury mu bez obav svěřují své největší produkční poklady... Takže tolik.

Naše divadlo, ostatně jako mnoho dalších, sahá často k látkám, které už prošly televizí a kiny. Tomu se často podřizuje i míra iluzivnosti (projekce místo kulís, triky apod.). Je něco v tomto ohledu, co si na divadle v budoucnu nedokážeš představit?

Tos mě trochu zaskočil. Já už si nedovedu představit snad jenom, že se otevře střecha a přistané opravdový vrtulník. Nebo že nám přes jeviště budou běhat opravdoví koně. Ty možnosti divadla jsou dnes obrovské. A možná bych ani nechtěl, aby mě divadlo umrtvovalo něčím technickým.

Když jsem byl na koncertu VIVA „LALALA“ REPUBLIKA a slyšel, jak na jevišti Hudební scény spustil ten obrovský orchestr, tak to je kouzlo. Obrovské čaro. Takže jestli sem přiletí Sharon Stoneová na koštěti, nebo se objeví Jiřinka Bohdalová jako Rákosníček, tak rád bych to viděl, ale už je mi to jedno.

A naopak, děje se v divadle obecně něco, co ti třeba během působení v MD Zlín na začátku kariéry přišlo nepředstavitelné?

V tehdejší Gottwaldově to bylo divadlo stavěno v duchu „soc.realizmu“ a disponovalo ohromným technickým zázemím, světla, která tě sama sledovala, posunovaly se portály, byla tam točna, takže opravdu velmi dobře vybavené. Ale stejně možnost naší Hudební scény například díky posuvným vozům během pár vteřin odvézt dům a přivést hrad, to je paráda. Nebo prostě postavit Benátky na vodě, tak jak to bylo v *Benátském kupci*, to jsem asi opravdu nečekal.

Stíháš sledovat trendy vývoje divadla a pracovat s tím pak ve své profesi, nebo se necháváš unášet proudem dění?

Tohle opravdu nestíhám. A pořád se držím toho, že když se divadlo dělá na plný pecky, se srdcem na dlani, tak je to divadlo tak nějak pořád stejné... **Před premiérou BIG jsem tě potkával v divadle a přišel jsi mi nervóznější než jindy.**

Nojo. Už mám roky, a když jsem se dozvěděl, že tam budeme hopsat po tom velkém klavíru, věděl jsem, že to s těmi mými koleny nedám. Takže jsem to šel říct Gazdíkovi (*režisér Petr Gazdík*) a ten mi slíbil, že mi to zjednoduší. Ale stejně, i když v jednodušší verzi, bylo to tam. A já se toho bál. Navíc, já mám dobrou paměť, co se týká činoherních pasáží, to jsem si jistý, vždycky se nějak vymotáš, je tam nápověda, kolega ti pomůže. Ale hudba na tebe nepočká. Ze zpívaných textů mám trochu strach. Ale představení mé strachy nic neubírají. Je to hezké divadlo.

Píšeš román, chceš o tom mluvit?

Píšu román, píšu ho 23 let a chybí mi už jen takových čtyřicet stran. Ale udělal jsem chybu. Dal jsem ho přečíst svému nejmenované kolegovi z Prahy a ten mi řekl: „Hele, to vůbec není špatný. Jen nesmíš pokazit závěr!“ A mě to zaseklo. Teď se bojím pokračovat. Ale já ho dopíšu. Bohužel k tomu teď sebevědomě sedám jen v noci, když nasaju inspiraci v klubu. A to se pak ráno zase musí smazat...

V muzikálu BIG, režie: Petr Gazdík

Co Klapzubova jedenáctka? Já jsem ji přečetl aspoň desetkrát jako kluk, teď ji čtu synovi, ale ne, že bych ho chtěl nějak determinovat, to ani nejde, včera mi u pexesa řekl, že fandí Jablonci...

Já samozřejmě miluju fotbal. A hokej. To jsou moje sporty. Dokonce na ně i sázím, to se přiznám. Knihu znám, samozřejmě je to science fiction, ale krásná. Nádherné myšlenky. O soudržnosti. Když budete držet pospolu, nemůže vás přejít ani parní válec. Takže se strašně těším, i když jsem pod tíhou pochybností o mém pohybovém aparátu hned volal Stankovi (*režisér Stanislav Slovák*), že nemůžu někde lítat za balonem. Tak ne, posedím si prý na zápraží jako děda Klapzuba, zakouřím si a pronesu pár hezkých vět. A to vypadá na odměnu...

Prosbu na závěr. Podle slibu musí v každém rozhovoru, který dělám, zaznít jedno jméno. Ale jelikož já jsem dotazující, můžeš ho říct ty?

Vojta Blahuta. Proč?

To je, Zdeňku, úplně jedno. Děkuju za rozhovor.

Text: Michal Isteník,
foto: Tino Kratochvíl

PŘIJĎTE MEZI SVÁTKY DO DIVADLA

27.–31. 12.
Monty Python's Spamalot

L.K.: Pokud se chcete válet smíchy celé představení a ještě dlouho po něm... **MUSÍTE TO VIDĚT!!!!!!**

V.Š.: Přišel, viděl a řehťal se. Super. Nikdy mě nezklamali.

K.V.: Tohle představení nám vyrazilo dech! Větší srandu jsem nezažila!!! **Děkujeme!!!**

26.12. ve 14.00 a v 19.00
Vrahčák a anděl

J.P.K.: Divákům běhá mráz po zádech nejenom s identickým výrazem při interpretaci šansonů Piaf...

K.Š.: Marlene Dietrich, známá svým chladným kouzlem, kterým dokázala očarovat muže i ženy, je zde vypořádána až do ledové dokonalosti.

Městské divadlo Brno

KOMEDIE & PARTY

aneb
v pořadí již devatenáctá

SILVESTRPARTY

v Městském divadle Brno

SILVESTR 2018

31. 12. 2018 od 18.00 hodin
(až do rána Nového roku 2019)

Eduard Bass Jiří Levýček Stanislav Slovák
Jan Šotkovský Petr Štěpán

folbalová pohádka

režie Stanislav Slovák

**KLAPZUBOVA
JEDENÁCTKA**

Po skončení slavnostního představení zábavní program s občerstvením:
k tanci a poslechu hraje Orchester Městského divadla Brno i cimbálová muzika Václava Kovářika i oldies diskotéka Jindry Eliáše
několik chodů pestrého rautového občerstvení se skvělými nápoji i slavnostní přítpek o půlnoci na jevišti (vše v ceně vstupenky – místenky)

Cena: 2.519,- Kč

BVV

Předprodej vstupenek a místenek:
Městské divadlo Brno
Lidická 16/1863, 602 00 Brno
tel.: 533 316 352
e-mail: komercni@mdb.cz

BRNO
STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PROFESIONÁLNÍ ORGANIZACE

Chytrý plyn od SPP hlídá výhodnou cenu

**Nenechejte své účty
růst a odebírejte plyn
za garantované ceny.**

Navíc při poklesu
na světových burzách
cenu snížíme i vám.

Chytrý plyn

Za cenu, která jenom klesá

800 789 789 | www.spp.cz

Je největším dodavatelem zemního plynu i elektřiny na Slovensku, kde má stošedesátiletou tradici, a řadí se k nejvýznamnějším společnostem svého druhu ve střední Evropě. Společnosti Slovenský plynárenský priemysel, a.s., věří zhruba 1,3 milionu odběratelů v Evropě a už deset let se mezi její spokojené zákazníky řadí rovněž domácnosti a firmy v Čechách a na Moravě. Kromě výhodných produktů a nabídek se pak především obyvatelé Brna setkávají s logem společnosti také například na propagačních materiálech Městského divadla Brno. Jako společensky odpovědná firma totiž SPP podporuje řadu nejrůznějších organizací a projektů z oblasti kultury, sportu či sociální sféry. A právě MdB patří k nejstabilnějším partnerům. „Jsme rádi, že můžeme pomáhat tam, kde to prokazatelně má smysl. Městské divadlo Brno ob stojí i v porovnání se scénami větších měst nejen v tuzemsku, ale i za hranicemi,“ říká generální ředitel českého zastoupení Ing. Petr Ivánek.

Máte nějaké novinky v nabídce pro domácnosti?

Nedávno jsme představili neobvyklou alternativu klasické smlouvy na dodávky plynu. Není možné neregistrovat, že ceny zemního plynu na světovém trhu rostou. Ceny zvyšovali už i mnozí tradiční dodavatelé. Náš produkt Chytrý plyn je postavený na trošku odlišném základě. Zákazníci, kteří si tento produkt sjednají, se nemusejí bát, že jim cena plynu neočekávaně vzroste. I v případě, že ceny na burze porostou, jim se nezvyšší. Při poklesu cen na burze pak může zákazník z tohoto poklesu následně profitovat. Pojistili jsme totiž naše ceny proti neočekávanému zvýšení tržních cen.

Vypadá to tedy, že se snažíte být na trhu inovativní.

Naše zkušenosti potvrzují, že takto flexibilní produkty zákazníci oceňují a rádi je využijí. Nechceme mít jen klasickou nabídku jako ostatní běžní dodavatelé, ale snažíme se nabídnout našim zákazníkům maximálně výhodné produkty, aby věděli, že SPP je správná volba, a byli u nás dlouhodobě spokojeni.

Díky vzájemnému partnerství SPP a MdB patříte k jeho pravidelným divákům. Vloni jste se těšil na Horečku sobotní noci, co máte v hledáčku letos?

Výborně jsem se pobavil na *Osmyčkách*, které jsou vtipné, chytré a aktuální, aniž by sklouzly k laciné komunální satíře. Ještě jsem bohužel nestihl zhlédnout muzikál *BIG*, ale v plánu to mám. Už proto, že kolegové, kteří představení viděli, na něj pění jen chválu.

Petr Hauskrecht

Okolo komína aneb Kde se pivo vaří, tam se dobře daří!

Podzimní dopoledne. V historické budově bývalých jatek, dnešním sídle Pivovaru Hauskrecht, v tzv. šalandě sedí tři muži. V uvolněné atmosféře si povídají o pivu a o divadle. Těmi muži jsou spolumajitelé Brněnské pivovarnické společnosti, sládek Petr Hauskrecht, obchodní ředitel Pavel Havlík a Muž v černém.

Muž Jak jste se poznali?

Pavel Poznali jsme se v devadesátých letech v pivovaru Starobrno. Petr přišel do Brna jako jeden z nejlepších sládků a já byl zodpovědný za prodej v celé České republice. Takže, z logiky věci vyplývá, že jsme měli spolu konflikty. Jenomže, Petr to pivo začal tak fantasticky vyladovat, že v roce 2001 dostal za svoje Medium Světovou cenu piva.

Petr No a pak jsme na různých akcích, jako byly kontroly kvality piva v hospodách, utužovali naše přátelství.

Muž Ty jsi, Petře, Pražák?

Petr Já jsem Žižkovák.

Muž To je víc než Pražák.

Petr To je víc než Pražák. *(potutelný úsměv)*

Muž Ty jsi, Pavle, Modřičák?

Pavel Ano.

Muž A nevádí vám to?

Petr Ne, ale občas Pavlovi nerozumím. *(smích)*

Pavel Přes veškerou snahu se Petr hantec ne naučil, ale o jeho velké lásce k Brnu svědčí to, že se nakonec přestěhoval z Velkého Března právě sem.

Muž Pánové, co vy a divadlo? Kdy jste byli poprvé v divadle?

Petr Spejbl a Hurvínek. Pak to byla opera v Národním divadle, kde jsem usnul. Jdi z pracovního vytížení rovnou do divadla. A pokud to není veselohra... Dneska už to mám zařízení jinak. „Nakopla“ mě vaše *West Side Story*, to byl pro mě obrovský zážitek. Dnes už jsem váš pravidelný návštěvník.

Pavel U mě to bylo odmalička dané – balety a opery. Ale pak jsme začali chodit do Městského divadla a všechny muzikály nás uchvátily. Fandíme divadlu. Pravda je, že občas zajdeme i do Divadla Bolka Polívky. Vzpomeň si ale, že to byli

herci Městského divadla Brno, kteří zahajovali výrobu našeho piva.

Muž Každopádně, divadlo vás chytlo a nás to, samozřejmě, moc těší. Zpátky k pivu. Kam všude svoje produkty vozíte?

Petr Okolo komína.

Muž Okolo komína?

Petr To se tak říkalo dřív, protože dál ty koně nedojely. Takže, kam bylo vidět z komína, to byl rajón pivovaru. A právě proto se snažíme vozit okolo komína.

Pavel My jsme náš pivovar vzali jako hobby a hlavně jsme chtěli zachovat tradice pivovarnického řemesla v Česku. Zájem o naše pivo nás mile překvapil. Jinak jsme na stropu naší kapacity.

Petr Zájem je obrovský.

Pavel Kromě vaření piva u nás děláme pravidelné exkurze. Petr vysvětluje lidem celý proces vzniku piva.

Petr Vnímáme, že jsme pivní národ, a chceme naše návštěvníky vrátit ke kořenům našeho řemesla. Aby měli představu o tom, jak to celé vzniklo. A hlavně, aby se dozvěděli, že pivo zachránilo lidstvo, což málokdo ví. *(potutelný úsměv)*

Muž Prosím?

Petr Ve třináctém století ve velkých evropských aglomeracích bylo velké množství morových ran. Málokdo si vodu převažil, znalosti na to v té době nikdo neměl. Ovšem ti, kteří chodili do šenku a pili jen pivo, ti tam seděli stále. A toho si lidé brzy všimli, začali to praktikovat a historici tvrdí, že se piva vypilo šestkrát více.

Muž Co je to slad?

Petr Slad je vlastně naklíčený ječmen. Ale můžeš použít jakoukoliv obilovinu. Rýži, pšenici, kukuřici. Ve všech koutech světa je to trošku jinak. Každopádně, pořád platí pravidlo: „Kde se pivo vaří, tam se dobře daří.“

Muž Jak jste přišli na to, usadit se v prostorách bývalých městských jatek?

Pavel Původně jsme chtěli převzít pivovar ve Znojmě. To ale nevyšlo, hledali jsme

prostory, které mají ducha. V podstatě to byla náhoda. A pak jsme natrefili na tuto nádhernou budovu, kterou jsme zrekonstruovali, přičemž jsme se snažili zachovat co nejvíce původních prvků. Dneska už je tahle budova kulturní památkou.

Muž No vidíš, takže jsme kolegové. Vy patříte do kategorie minipivovarů.

Pavel Když jsme před čtyřmi lety otvírali, byli jsme 202. minipivovar v České republice.

Muž Kdybych chtěl mít svůj pivovar, co bych musel udělat?

Petr Musíš najít vhodné místo, musíš mít odpovídající vodu, zdroj energie, technologii a požádáš celní správu o povolení. A když máš oběhanou celou legislativu, postavíš technologii, zvolíš si velikosti nádob, odzkoušíš to a začínáš tzv. jalovou várkou. Hlavně musíš lidi naučit lásce k pivovarnickému řemeslu.

Pavel Jsme rádi, že naši zaměstnanci chodí do práce s radostí, že za sebou vidí kus poctivé práce.

Muž Jak velká je vaše produkce?

Pavel Milion piv. To je pro Brno jak dělané.

Petr Kolik vypiješ piv denně ty?

Muž Uf, dost.

Petr Odhaduji tě na nadprůměrného spotřebitele piva.

Muž Ano, ale zpátky k vám, pánové! Jak se chutná pivo?

Petr Musíš to nastudovat, a pak praxe. Všechny ingredience chutnáš zvlášť. Pak těsně před koncem ležení. Výroba piva je biochemický proces a našim úkolem je tenhle proces ovládat. Finální produkt musí být vždycky stejný.

Muž Jak pijete, pánové, pivo vy dva?

Pavel Pijeme pivo na chuť, rozhodně ne na žízeň.

Petr Úplně normálně. V práci je to práce. Musíš aktivovat všechny senzory. V hospodě je to jiné. Musí ti to pivo sednout.

Muž Jedna z tvých dvou dcer, Petře, je scenografka, Jana.

Petr Ona je nespoutaná, divoká. Víc se věnuje alternativnímu divadlu. Jezdí po

*Petr Hauskrecht, Zdeněk Junák,
Andrea Zelová, Jakub Uličník a Pavel Havlík*

celé republice i po zahraničí. Pořád kvapík.

Muž Od letošní sezóny se váš pivovar stal partnerem Městského divadla Brno.

Pavel My z toho máme obrovskou radost. Ze všech představení.

Muž Přátelé, a co ty *Osmýčky*?

Pavel *Osmýčky* se nám líbily opravdu moc.

Muž No to se nedivím. Čtyřicet vašich sudů na jevišti...

Petr To je ta pravá scéna!

Pavel Je obdivuhodné, jak se vám daří diváka zaujmout.

Petr Taky určitě svá představení ladíte, tak jako my pivo. Znam autory, kteří ladí každé představení jinak. *(opět potuelný úsměv)* Nám se líbí, že vaše divadlo není fádni. A o to samé se snažíme i my u našeho piva.

Pavel Snažíme se dělat zážitkové pivo. A věříme, že se nám to daří.

(klepání na dveře)

Dáma Já se omlouvám. Petře, Luboš už všechny patnáctky naplnil, tak já ne-

chám zase jednu stočit a ty si to nějak půjdeš zoperovat?

Petr Já potřebuji jednu patnáctku stočit pod kysličníkem uhlíčitým.

Dáma Tak já ti jednu nechám uvolnit, a pak tě zavolám.

Muž Petr musí jít stáčet. Pánové, co na závěr?

Petr Řeknu ti to takhle – výroba piva a divadlo k sobě vždycky patřily. Když se podíváme do historie, tak v každém lepším šenku vznikaly divadelní kousky. Čili se vlastně jen vracíme ke starým dobrým kořenům. Dej Bůh štěstí!

(Petr odchází, Pavel se vrací ke svým obchodním záležitostem a Muž v černém zůstává sedět a vychutnává si nenapodobitelnou atmosféru pivovaru.)

Tož, nebýt piva, není divadla. Pivo zachránilo lidstvo a taky divadelníky. Děkuji za rozhovor, pánové!

JIŘÍ LEVÍČEK

HUDBA MUSÍ MÍT POHYB

Jiří Levíček je klavírista a skladatel původem z Brna. Po studiu na Janáčkově akademii múzických umění, kde studoval ve třídě Jiřího Skovajsy a doc. Velebové, odešel dále studovat do Spojených států. Vybral si University of North Texas, tedy univerzitu známou dlouholetou tradicí jazzové výuky. Dva roky studoval u Stefana Karlssona a hrál ve známém One O'Clock Big Bandu, v orchestru, jehož nahrávky byly několikrát nominované na cenu Grammy. S tímto orchestrem zahrál na mnoha festivalech v USA i v Evropě (Kennedy Center in Washington D.C., Richardson Jazz Festival, Umbria Jazz Fest, North Sea Jazz Festival, Jazz a Vienne, Montreux Jazz Festival, Denton Art Jazz Festival). Klasický klavír studoval osm let u polského pianisty Adama Wodnického a kompozici u dvou renomovaných amerických komponistek Cindy McTee a Joel Wallach.

Jirko, dočetl jsem se, že ses dostal k hudbě už jako velmi malé dítě. Jak se to stalo? Byl to zásvah tvých rodičů, jak to bývá?

Měli jsme doma klavír, můj táta amatérsky hrával. A já jsem na něj začal lézt. Ve čtyřech letech moje máma pochopila, že by asi bylo potřeba mě vzít do nějaké lidušky, protože to byl právě ten moment, kdy jsem začal hrát melodie z večerníčků, hledal jsem tóny, které jsem slyšel. Tak mě máma nechala zapsat a už jsem byl v systému. Od pěti let.

Takže nejdřív to byla vážná hudba, ve které ses vzdělával.

Ano, já jsem od začátku studoval vážnou hudbu, až do konce svých dlouhých studií.

Jak ses pak dostal k jazzu?

Jednoduše. Když mi bylo čtrnáct nebo patnáct, dostal jsem nabídku hrát v jedné brněnské kavárně, kde potřebovali na odpoledne klavíristu. Každou středu od čtyř do sedmi. Tam jsem začal hrát ani ne tak jazzovou hudbu, ale své vlastní improvizace. Po mně tam pak hrávala jazzová kapela a já vždycky zůstal a poslouchal jsem. A moc se mi ta muzika líbila, tak jsem se pak začal zajímat, shánět materiály.

Tvá další studia tě pak zavedla daleko...

V patnácti letech jsem skončil základní uměleckou školu a studoval jsem gymnázium, k tomu jsem chodil soukromě k Jiřímu Skovajsovi, pedagogovi Hudební fakulty JAMU, kam jsem byl pak přijat a studoval tam tři roky klavír, potom jsem odjel do Spojených států.

Proč sis vybral zrovna USA?

JAMU nabízela výměnné pobyt a já jsem chtěl někam vyjet. Amerika mě docela lákala, tak jsem odjel na půl roku a nakonec jsem zůstal osm let.

Pak jsi byl celou dobu za mořem? Vůbec ses nevracel zpět?

Vracel jsem se tak jednou dvakrát do roka.

Tvým domovem tedy byly Spojené státy.

Myslím, že člověk má domov jenom jeden a to nelze změnit. Uvědomuji si to čím dál víc. Moje žena je Američanka a žijeme teď tady a ať se snažím, jak se snažím vytvořit jí tady zázemí a podmínky opravdu domácí, tak prostě Česká republika pro ni domov není a nebude. Tak si myslím, že hrozí, že v určitý moment budeme opět muset navštívit Spojené státy.

Co ti daly Spojené státy, tedy kromě tvojí ženy?

To je těžká otázka. Vzdělání. Vzdělání a zkušenosti. První čtyři roky nebo pět let jsem jenom makal. Cvičil jsem osm hodin denně, hrál jsem s jedním big bandem, se kterým jsem pak sjezdil celou Evropu a kus světa. Hrál jsem taky v mnoha malých partách, měl jsem možnost podívat se na různá místa v Americe. Studoval jsem na University of North Texas, ale jezdil jsem hodně do New Yorku, kde mám spoustu kamarádů. Jo a ještě mi Spojené státy daly perspektivu.

Perspektivu?

Perspektivu, nebo spíš pohled na to, co dělám tady. Když se totiž člověk oddálí od své domo-

viny, tak se může na ty věci dívat jinak, jiným způsobem, přehodnotit a také se v tom svém prostoru zorientovat. Více si ujasnit to, co by chtěl dělat, lépe si to nastavit.

Touhy po kompozici tě začaly přepadat až později, až jsi byl zkušený interpret?

Já jsem vždycky psal nějakou muziku. První skladbičku jsem napsal snad v deseti letech. Jmenovala se *Bouře* a byla to reminiscence na etudu Frederika Chopina. Člověk se učí imitací. Takže drobné skladby jsem psal vždycky. Pak mě zaujala improvizace, a tím mě začal zajímat jazz, protože jsem si uvědomil, že tam musí něco vzniknout spontánně na místě, a od té doby jsem psal. Buď sám pro sebe, nebo pro kamarády. Vždycky jsem měl nějakou partu – trio nebo kvintet. Později jsem také začal pracovat na větších projektech třeba pro symfonický orchestr. A dodneška to dělám.

Měl jsi nějaké vzory?

Samozřejmě, měl. Člověk by se měl vždycky něčím řídit. A v hudbě, nebo v jakémkoliv umění, člověk, podle mě, vždy na něco navazuje. Hudba není z ničeho. Hudba je vždycky z něčeho, z něčeho, co předcházelo, co na skladatele, hudebníka nějak zapůsobilo, dotklo se ho. Mohl bych vyjmenovat několik období, která mě ovlivnila. Svého času to byl třeba romantismus a takový ten idealismus a zasněnost, které v té hudbě jsou. Dnes se zajímám především o hudbu dvacátého století.

Tímto jsme krásně přišli ke Klapzubově jedenáctce. V hudbě pro tuto inscenaci ses něčím inspiroval? Čerpal jsi z něčeho?

Sto procentně. Minimálně dva tři měsíce jsem strávil výzkumem, kdy jsem poslouchal, poslouchal a poslouchal hudbu desátých a dvacátých let dvacátého století. Především hudbu Jelly Roll Mortona, Kinga Olivera a Louise Armstronga, protože jsme se s autory dohodli, že by hudba měla být v tomto duchu. Koneckonců *Klapzubova jedenáctka* byla napsána v roce 1922, tak aby to k sobě stylisticky pasovalo. Celé léto jsem tedy strávil posloucháním a přepisováním starých nahrávek. Nejstarší nahrávka byla z roku 1922. Studoval jsem tu hudbu a její zákonitosti, principy, na kterých ta muzika stojí.

Jak jste na Klapzubově jedenáctce pracovali s autory písňových textů Petrem Štěpánem a Janem Šotkovským? Oni tobě posílali texty,

Na zahajovací zkoušce fotbalové pohádky *Klapzubova jedenáctka*, režie: Stanislav Slovák

kteří jsi zhudebňoval, nebo jsi jim dával své melodie, které oni obdářovali textem?

V podstatě jsem zhudebňoval texty, jen v jednom případě Petr Štěpán napsal slova na jedno moje blues. Nejprve jsem se toho obával, protože jsem nikdy texty takhle systematicky nezhuďebňoval, ale ve finále je to docela zábava. Čeština je problematická v tom, že rozkládá akcenty trochu jinak než angličtina. Což může být někdy problém, protože celá hudba ke *Klapzubovce* by měla být řečně v duchu ragtime, popřípadě raného jazzu, dixielandu. A ta hudba musí mít určitý pohyb, určitě frázování, které je typické pro tento žánr. Na začátku jsem se obával, že se toto frázování nebude úplně slučovat s češtinou. Ale teď mám pocit, že to docela jde. Snažil jsem se to napsat tak, aby se to zpěvákům zpívalo dobře.

S Městským divadlem Brno jsi už v minulosti spolupracoval jako klavírista nebo aranžér. Ale jako pro komponistu je to tvůj debut. Už jsi skládal třeba pro nějaké jiné divadlo?

Kdysi dávno, ještě jako student na gymnáziu, jsem dělal pro Základní uměleckou školu Veveří hudbu do muzikálu, který se jmenoval *Projímadlo*. To byl takový první pokus a odnesl jsem si z toho jednu zásadní zkušenost, že nelze psát

muzikál složitým způsobem. Je to populární forma, zpěvák nejenže zpívá, ale tančí a hraje a má spoustu jiných funkcí. A když mu to skladatel ještě zkomplikuje svými vizemi, tak by výsledek nemusel být úplně přesvědčivý. Víím, že ten můj první pokus byl velice ambiciózní z hlediska kompozice a že jsem moc nebral v potaz tu realitu. Zkrátka jsem nevěděl, jak psát zpěvákům text do pusy.

Ted' už to víš?

Nevím to do teď! Ale můžu s čistým svědomím říct, že jsem si všechny písně do *Klapzubovky* zpíval. Moje žena je zpěvačka, tedy operní, ona také všechno přezpívala a několikrát mi řekla, co je nesmysl a co zazpívat nelze.

Poslední otázka: Co ty a fotbal?

Nic. *(smích)* Nehraju ho, tedy, nikdo mi nevolá, abych si šel zahrát, což asi vyplývá z mé neschopnosti běhat nebo dávat góly. *(opět smích)* Ale řeknu to takhle, když divadlo zorganizuje příští léto nějaký match se sudem piva, tak rád přijedu.

Beru tě za slovo a děkuji za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra,
foto: Tino Kratochvil

meatfly.

www.meatfly.cz

Seznam prodejen, kde zakoupíte produkty Meatfly, naleznete na: www.meatfly.cz/informace/pobocky

HRAJEME

Jonathan Larson:

RENT

Muzikál *RENT* (česky nájemné) měl premiéru v roce 1996 na Broadwayi a zaznamenal fenomenální úspěch. Vedle několika Cen Tony získal i jako jedno z mála děl hudebního divadla prestižní Pulitzerovu cenu. Patří mezi jeden z nejdéle reprizovaných titulů, byl několikrát uveden napříč celým světem a v roce 2005 se dočkal i filmového zpracování. Dílo, které vypráví o tom, že i přes obrovskou sílu a odhodlání jsme pořád jenom smrtelní lidé, získalo punc kultovnosti i díky tomu, že jeho autor Jonathan Larson zemřel krátce před dlouho očekávanou premiérou a nikdy se tak nedočkal zaslouženého ocenění své dlouholeté práce.

Dojímavý, syrový a mnohdy i surový příběh se odehrává v 90. letech minulého století v East Village, v alternativní čtvrti newyorského Manhattanu v době vrcholící epidemie AIDS, ve společnosti lidí stojících většinou ne vlastní vinou na okraji společnosti. Bohémové, začínající umělci, prostitutky, homosexuálové, bezdomovci a náromani se navzdory nepřízní osudu pokoušejí protlouci životem a i přes všechny překážky, které jim osud staví do cesty, v sobě nacházejí záviděníhodnou sílu a touhu k životu. Muzikál, ač vypráví o neveselých událostech ze života specifické společenské vrstvy, nabízí strhující pohled na lidský úděl, v němž je nakonec i přes všechny obtíže nejdůležitější láska, touha a víra v budoucnost. Podmanivé a nezapomenutelné dílo, které patří do zlatého fondu hudebního divadla, vzniklo na motivy Pucciniho opery *La bohème*.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Daniel Rymeš, Kristian Pekar, Andrea Zelová nebo Alžběta Trembecká, Igor Ondříček nebo Dušan Vitázek, Aleš Slanina, Barbora Goldmannová nebo Dagmar Křížová, Kristýna Daňhelová nebo Hana Holíšová, Lukáš Janota nebo Marco Salvadori a další.

Eduard Bass, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Jiří Leviček:

KLAPZUBOVA JEDENÁCTKA

„Byl jednou jeden chudý chalupník, jmenoval se Klapzuba, a ten měl jedenáct synů. Ve své chudobě nevěděl, co s nimi, a tak z nich udělal fotbalové mužstvo.“ Těmito slovy otevřel Eduard Bass roku 1922 své vyprávění o jednom nebyvale úspěšném rodinném týmu, které se od té doby dočkalo mnoha vydání, verzí divadelních i filmových a stalo se nespornou českou literární klasikou. Bass ve svém příběhu o týmu, který vítězí nejen svou umnou fotbalovou hrou, ale především soudržností, kamarádstvím a smyslem pro fair-play, napsal vlastně moderní pohádku o statečných chlapcích z malé vesnice, kteří se nezaleknou nástrah velkého světa. Při vši laskavé i potutelné nadsázce zároveň vystavěl pomník nehybnoucí české lásce ke

hře zvané fotbal. A stejně jako chlapi Klapzubovi se z Dolních Bukviček stali obdivovanými mistry světa, tak si téměř sto let stará útlá knížka získává další a další generace čtenářů. Pro autorské trio Slovák–Šotkovský–Štěpán je tato látka přitažlivou výzvou k vytvoření svižné hudební komedie pro nejširší publikum, rodinné zábavy vrcholné úrovně podobně jako se to stalo v případě jejich inscenace *Bits*. Příběh z doby, kdy se kopaná ještě nehrávala kvůli závratným honorářům, ale především pro radost ze hry samotné, vám naše divadlo přinese v rytmu swingu a pod režijní taktovkou (či píšťalkou) Stanislava Slováka (který je ostatně sám úspěšným fotbalovým trenérem).

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Zdeněk Junák, Viktor Skála, Alena Antalová, Kristian Pekar, Ondřej Studénka, Jonáš Florián, Jakub Przebinda, Marco Salvadori, Jakub Uličník, Michal Matěj a další.

Eric Idle, John Du Prez:

MONTY PYTHON'S SPAMALOT

„Jsem Artuš, král všech Britů!“ rozléhá se po všech koutech rozděleného království. Na západě Anglosasové, na východě Francouzi. Nad tím nic než Keltové a sem tam nějaký ten Skot. V Gwynned, Powys a Dyfed – mor. V království Wessex, Sussex a Essex a Kent – mor. V Mercii a v obu Angliích – mor s padesátiprocentní pravděpodobností úplavice a hladomoru, který postupuje ze severovýchodu rychlostí dvanáct mil za hodinu. Legendy vypráví o mimořádném vůdci, který povstal z chaosu, aby sjednotil ztrápené království, píše se rok 932 n. l. ...

Ze začátku by se mohlo zdát, že jde o seriózní historický příběh z dob temné anglické minulosti. To by se této látce ovšem nesměla chytit šestice herců a scenáristů – komiků, kteří jsou známí pod značkou Monty Python a kteří spáchali v roce 1969 revoluci v britské televizní zábavě svým pořadem *Monty Pythonův Létařící cirkus*. Půlhodinové skečovitě díly bourající jakékoliv konvence, plné anarchistického humoru, politických i náboženských narážek, slovního humoru i scének bez pointy ohromily Británii a posléze i celý svět. Po čtyřech sezónách seriálu se „Pythoni“ rozhodli, že natočí skutečný celovečerní film *Monty Python a Svatý grál*, ze kterého o třicet let později vznikl i muzikál – *Monty Python's Spamalot*. Muzikálová komedie s nekompromisním humorem potěší nejen příznivce pythonské zábavy a získá si vás svým drsným humorem, skvělými melodiemi a téměř až pohádkovou výpravou.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Hana Holíšová nebo Andrea Zelová, Jan Brožek nebo Ondřej Halánek, Daniel Rymeš nebo Marco Salvadori, Ondřej Studénka nebo Dušan Vitázek, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

PROGRAM PROSINEC

PROGRAM LEDEN

ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA		ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA	
1.12. so	19.00 RENT A6	1.12. so	14.00 Bítls	2.1. st	19.00 Osmyčky	2.1. st	19.00 Monty Python's Spamalot
2.12. ne	19.00 RENT E7	1.12. so	19.00 Bítls	3.1. čt	19.00 Lakomec	6.1. ne	17.00 Tříkrálový koncert 2019
3.12. po	19.00 Jméno	2.12. ne	19.00 Bítls <small>žadáno</small>	4.1. pá	19.00 Lakomec	9.1. st	19.00 Bítls
4.12. út	18.00 Jméno	4.12. út	18.00 Noc na Karlštejně	5.1. so	19.00 Sugar! (Někdo to rád horké)	10.1. čt	18.00 Bítls
5.12. st	19.00 Lakomec	5.12. st	16.00 Noc na Karlštejně	6.1. ne	14.00 Sugar! (Někdo to rád horké)	11.1. pá	19.00 Bítls
6.12. čt	19.00 Splašené nůžky	6.12. čt	19.00 Noc na Karlštejně	6.1. ne	19.00 Sugar! (Někdo to rád horké)	12.1. so	14.00 Bítls
13.12. čt	19.00 Klapzubova jedenáctka C4	8.12. so	14.00 Sněhurka a sedm trpaslíků	7.1. po	19.00 Sugar! (Někdo to rád horké)	13.1. ne	15.00 VIVA "LALALA" REPUBLIKA
14.12. pá	14.00 Klapzubova jedenáctka	8.12. so	18.00 Sněhurka a sedm trpaslíků	8.1. út	19.00 RENT C2	13.1. ne	18.00 VIVA "LALALA" REPUBLIKA
14.12. pá	19.00 Klapzubova jedenáctka C5	9.12. ne	14.00 Sněhurka a sedm trpaslíků		15.1. út	19.00 Klapzubova jedenáctka A2/AB2	
15.12. so	19.00 Klapzubova jedenáctka P	9.12. ne	18.00 Sněhurka a sedm trpaslíků		16.1. st	18.00 Klapzubova jedenáctka SP	
16.12. ne	19.00 Klapzubova jedenáctka D	11.12. út	18.00 BIG		17.1. čt	19.00 Klapzubova jedenáctka A4/AB4	
17.12. po	19.00 My Fair Lady (ze Zeliáku)	12.12. st	18.00 BIG		18.1. pá	19.00 Klapzubova jedenáctka A5/AB5	
18.12. út	18.00 My Fair Lady (ze Zeliáku)	13.12. čt	18.00 BIG		19.1. so	19.00 Klapzubova jedenáctka A6	
19.12. st	18.00 Osmyčky SP	14.12. pá	19.00 BIG A5/AB5		20.1. ne	19.00 Klapzubova jedenáctka E7	
20.12. čt	19.00 Osmyčky A4	15.12. so	14.00 BIG		21.1. po	19.00 Klapzubova jedenáctka A1/AB1	
21.12. pá	19.00 Osmyčky E5	15.12. so	18.00 BIG		22.1. út	19.00 Klapzubova jedenáctka C2/E2	
22.12. so	18.00 Křídla 2017/2018	17.12. po	19.00 Horečka sobotní noci <small>žadáno</small>		24.1. čt	18.00 BIG	
26.12. st	14.00 Vrabčák a anděl	18.12. út	18.00 Horečka sobotní noci PPI/PP2		25.1. pá	18.00 BIG	
26.12. st	19.00 Vrabčák a anděl	19.12. st	19.00 Horečka sobotní noci	26.1. so	14.00 BIG		
27.12. čt	19.00 Brouk v hlavě	20.12. čt	18.00 Horečka sobotní noci PPP/P18	27.1. ne	19.00 Horečka sobotní noci A2019/M2019		
28.12. pá	19.00 Brouk v hlavě	21.12. pá	19.00 Horečka sobotní noci	28.1. po	19.00 Horečka sobotní noci R2019/X2019		
29.12. so	14.00 Klapzubova jedenáctka	22.12. so	15.00 Vánoční koncert Javory + Javory beat	29.1. út	19.00 Horečka sobotní noci Z2019/T2019		
29.12. so	19.00 Klapzubova jedenáctka	22.12. so	18.00 Vánoční koncert Javory + Javory beat	30.1. st	19.00 Horečka sobotní noci V2019		
30.12. ne	14.00 Klapzubova jedenáctka	23.12. ne	18.00 Vánoční koncert Javory				
30.12. ne	19.00 Klapzubova jedenáctka	27.12. čt	18.00 Monty Python's Spamalot				
31.12. po	18.00 Klapzubova jedenáctka	28.12. pá	18.00 Monty Python's Spamalot				
		29.12. so	18.00 Monty Python's Spamalot				
		30.12. ne	18.00 Monty Python's Spamalot				
		31.12. po	18.00 Monty Python's Spamalot				
					9.1. st	19.00 RENT A3	
					10.1. čt	19.00 RENT C4	
					11.1. pá	19.00 RENT C5	
					12.1. so	19.00 RENT AB6	
				13.1. ne	18.00 Vrabčák a anděl		
				23.1. st	18.00 Dotkni se vesmíru a pokračuj P18		
				24.1. čt	18.00 O myších a lidech		
				26.1. so	19.00 O myších a lidech		
				28.1. po	18.00 Dotkni se vesmíru a pokračuj PPP		
				29.1. út	19.00 Osmyčky A2		
				30.1. st	19.00 Osmyčky		
				31.1. čt	19.00 Lakomec		

**Jule Styne, Bob Merrill, Peter Stone:
SUGAR! (NĚKDO TO RÁD HORKÉ)**

Muzikál vznikl na základě legendárního filmu *Někdo to rád horké* s Marilyn Monroe. Dva chudí muzikanti se náhodou připlou do války mafiánských gangů. Jsou pronásledováni a nezbyvá jim nic jiného než se bezpečně ukrýt. Převlékají se do ženských šatů a nechávají se zaměstnat v kapele odjíždějící na turné na Miami Beach. Florida se pro bezprizorní muzikanty stává jedinečnou příležitostí, jak zmizet mafií z očí... Jejich bláznivé dobrodružství však zdaleka nekončí! Díky svému přestrojení zažívají bezpočet komických situací, a aby toho nebylo málo, oba naši hrdinové se zamilují do kouzelné zpěvačky a hráčky na ukulele jménem Sugar. Jako by tohle všechno nestačilo, jednoho z našich okouzlujících hudebníků v dámské róbě požádá postarší miliónář o ruku...

Oblíbená muzikálová komedie baví vyprodaná hlediště Činoherní scény již od roku 2011, v květnu 2016 oslavila *Sugar* svou stou reprízu!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Mária Lalková nebo Ivana Odehnalová nebo Barbora Remišová, Petr Štěpán, Milan Němec nebo Aleš Slanina, Michal Isteník, Jan Apolenář nebo Jan Mazák a další.

VIVA „LALALA“ REPUBLIKA

Na přání diváků znovu uvádíme slavnostní koncert *VIVA „LALALA“ REPUBLIKA!*

V říjnu 2018 jsme oslavili stoleté výročí naší republiky slavnostním večerem na Hudební scéně, během něhož zazněly hity, které znali naše babičky a dědečkové, maminky a tatínky, i ty, které nám připomněly naši vlastní minulost. Konec první světové války, písničky Karla Hašlera, založení trampské osady *Ztracená naděje* a rozmach trampingu, Osvobozené divadlo, písničky z filmů 1. republiky, budování socialismu, divadlo Semafor, Olympic, rok 1968, období anticharty, současnost – tyto mezníky v historii naší republiky se staly zdrojem pro výběr písniček, které naši zemi posledních sto let provázely a které tak dobře

známe. Jak ale bude znít *Škoda lásky*, *Pramének vlasů* či *Lady Carneval* z úst sólistů MdB ve zcela nových aranžích a s obrovským orchestrem? Přece famózně!

Tento jedinečný koncert se stal událostí stoletých oslav a my bychom pro vás, naše diváky, onu slavnostní atmosféru rádi zopakovali. Vždyť sto let bude mít Česká republika až do října 2019 a hudby není nikdy dost, tak proč tohle krásné výročí neoslavit znovu v lednu?

Režie: Igor Ondříček

Účinkují: Vojtěch Blahuta, Eliška Skálová, Petr Štěpán, Jiří Mach, Aleš Slanina, Daniel Ryměš, Radka Coufalová, Katarína Mikulová, Lukáš Vlček, Lukáš Janota, Kateřina Marie Fialová, Lucie Bergerová a další.

John Steinbeck:

O MYŠÍCH A LIDECH

Proslulý americký spisovatel napsal v roce 1937 na základě vlastních zkušeností příběh o dvou tulácích, kteří se nechávají na farmách najímat na sezónní práce. Slaboduchý hromotluk Lennie Small a jeho ochránce George Milton přicházejí pracovat na ranč do Salinaského údolí v Kalifornii. Mají sen, že si za vydělané peníze pořídí vlastní domek s hospodářstvím. Georgeova snaha uchránit Lennieho před zlem okolního světa se však ukáže jako marná. Lennie, který si kvůli mentálnímu postižení není vědom své obrovské síly, rád hledí hebké věci. Tato záliba, jejíž důsledky vyhnaly oba přátele z předchozího působiště, ústí i zde v tragédii, kterou předznamenává silákově smrtící laskání myši a štěněte. Lennie nechťe zlomí vaz mladé ženě, jež se mu plná obdivu k jeho síle pokouší přiblížit... Působivý a silný příběh je osobitým komentářem bezmocnosti lidských iluzí a nejistoty osudu. Strhující výkon Jakuba Uličníka, za který získal i cenu Křídla, uvidíme naposledy – nenechte si ujít premiéru dramatu *O myších a lidech!*

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Jakub Uličník, Ondřej Studénka, Kateřina Marie Fialová, Karel Mišurec, Viktor Skála, Martin Havelka, Igor Ondříček, Ladislav Kolář a další.

Alena ANTALOVÁ

VŠECHNY MÉ DĚTI DIVADLO ZBOŽŇUJÍ

S Josefem Gazdíkem v muzikálu *Děsnej pátek*, režie: Petr Gazdík

Vypadá to, že pro Mámu Klapzubovou zvanou Klapzubka si snad nemohl režisér Stano Slovák vybrat jinou herečku ze souboru než Alenu Antalovou. Její vlastní domácí „Juráčková čtyřka“ jakoby ji pro tuto roli předurčovala. Byť navenek působí, že by hravě zvládla oněch jedenáct kluků i u sebe doma, se smíchem přiznává, že už by to na ni bylo přece jen moc: „Jedenáct chlapců, to už bych si to asi hodila. Ale po jedenácti dětech na jevišti se mi budou zdát ti moji čtyři teroristé úplně hrámotka.“

Hned tři z vašich čtyř dětí se objevují v muzikálu BIG. Jaké to pro vás je dívat se na ně z hlediště?

Mám z nich radost. Je vidět, že je to baví, a to je v tomto věku asi nejdůležitější.

Cítíte z nich už teď touhu po divadle nebo do toho všechny „spadly“ tak nějak náhodou a díky tomu, že v tomto prostředí odmala vyrůstají?

Všechny mé děti divadlo zbožňují, baví je to, naplňuje. Jinak bychom to asi ani nezvládli. Ale nijak jsem je k tomu zvlášť nevedla. Že bych

chtěla, aby to dělali, to vůbec ne. Je taky bavi ještě spousta jiných věcí, a to jsem moc ráda. Myslím, že je fajn mít v tomto věku co nejširší záběr. Nejsem nijak ambiciózní matka. Mám jen jednu ambici, aby byli v životě šťastní, ale opravdu šťastní. Aby to poznali, cítili a uvědomovali si to. To kdyby se nám povedlo, tak budu naopak já nejšťastnější máma na světě. A je mi jedno, co budou profesně dělat.

Jak moc nabourává chod rodiny jejich účast na zkouškách?

Není to úplně jednoduché a už jsem si to taky mnohokrát vyčetla, že jsme to dovolili. Pak ale vidíte, jak jsou šťastní, co dokáží, uvědomíte si, jak jsou stateční a znovu se zhluboka nadechnete... Taky jsem jim chtěla dopřát tu zkušenost zkoušet s Petrem Gazdíkem a Carli Jefferson, to je k nezaplacení! Zkoušky byly úžasné, ale dost časově náročné, i když se pan režisér snažil vycházet dětem vstříc, musely tam být. Před zkouškou jsme aspoň na jednu hodinu frčeli do školy, po zkoušce taky, aby zameškali co nejmiň. Nejsou alternovaní, to znamená, že teď pořád hrají, s nikým se nestřídají, dostanou se do poste-

le kolem jedenácté večer, na což nejsou zvyklí. Naštěstí nám ve školách vycházejí vstříc, za což jsem nesmírně vděčná.

Vybavíte si sebe v jejich věku? Taky jste už žila divadlem?

Divadlem ani ne, ale už jsem různě natáčela v televizi, zpívala, dabovala. Do divadla jsem chodila jenom jako divák, hlavně na opery a balety, které dělal můj dědeček (*Ladislav Východil, scénický výtvarník – pozn. redakce*). Láska k divadlu mnou začala nenápadně prorůstat až na konzervatoři, kde jsem studovala hudebně-dramatický obor. Až mě úplně sežrala. (*smích*)

Jsou všechny vaše tři starší děti extroverti? Nebo na nich pozorujete odlišný přístup ke zkoušení právě podle jejich povahy?

Každý je úplně jiný. A než na to člověk přijde a uvědomí si, že každý potřebuje něco jiného, jiný přístup, jiná měřítka, může nadělat spoustu chyb. A že jich dělám! Alenka je asi nejvíce otevřená, dokáže o věcech mluvit, svěřit se, probrat je, pochopit. Elenka je velký introvert. Tady musím být velmi ostražitá, protože kolikrát nevím, co se v ní děje. Trošku mi připomíná mě. Janík vypadá, že bude, myslím, takový gentleman, velkorysý muž s nadhledem, po tatínkovi. Kéž by! Je sice v něčem hrozně pomalý a líný – no, chlapec. Po těch čipkách to byl docela šok. A malá Maří, to je kapitola sama pro sebe. Ta nám všem ještě ukáže. Je to velmi empatická a citlivá holčička, a přitom taková divoška.

Vracíte se díky vašim dětem často do vlastního dětství? Vybavíte si, jaké sny a touhy jste měla právě třeba ve svých třinácti letech?

Nikdy jsem zvláštní touhy a sny neměla. Neznamená to ale, že bych nesnila, to já sním pořád. Ale sním v přítomnosti, zkoumám sama sebe, co cítím, proč to tak cítím, co znamenají věci kolem mě, proč mě potkávají, co mi chtějí říct... Život se mi zdá jako jeden z nejzajímavějších pokusů, který jsem kdy absolvovala.

Aktuálně zkoušíte Mámu Klapzubovou v Klapzubově jedenáctce. Sama máte doma „Juráčkovu čtyřku“, což taky určitě někdy vydá za slušný bláznec. Zdá se tedy, že pro inspiraci k roli nemusíte chodit daleko.

Ano, to rozhodně nemusím, tady je studna inspirace bezedná. I když jedenáct dětí a ještě k tomu chlapců, to už bych si to asi hodila. (*smích*) Ale zase na druhou stranu – představa, že bych měla doma jedenáct takových krasavců, je dost silná.

Po jedenácti dětech se mi budou zdát ti moji čtyři teroristé úplně hrámotka. Stačí, když je jeden někde pryč, a my s mužem nechápeme, co dělají rodiny se třemi dětmi. To je levou zadní, ne? (*smích*) Dědeček mého muže měl deset bratrů. Babička musela být svatá žena, škoda, že jsem ji nezažila.

Jak moc blízko máte ke sportu, konkrétně k fotbalu?

Janík chodil na fotbal, chytal v bráně, moc ho to bavilo a šlo mu to. Pořád škemrá, že by chtěl zase hrát. Ale týden má jen sedm dnů, a když do toho má ještě golf, kytaru, hudební nauku, step, parkur, nedejbože divadlo, tak to opravdu nejde. Ale jinak máme sport moc rádi. Myslím, že je fajn, když se mu děti věnují, je to velký pomocník při výchově – a nejen při ní. Já sama jsem závodně lyžovala, můj bratr byl výborný tenista.

V posledních inscenacích jste ztvárnila chůvu, vychovatelku, dohazovačku, teď už podruhé mámu. To je poměrně pestrá směsice charakterů, ne?

Ano, zaplat' pánbůh za to. Je to velmi zábavné a dobrodružné, inspirativní. Když můžete objevovat samu sebe v jiných postavách, charakterech, situacích, do kterých byste se nikdy nedostala. Co všechno ve vás je, čeho jste schopná. Je to bezedné – pokud správně pracujete.

Premiéra Klapzubovy jedenáctky bude 15. prosince. Jak moc to ovlivní přípravy rodiny na Vánoce?

Ovlivní. Ale my to všechno zvládneme a uděláme si je krásné. Už se moc těším!

Jste typ, co má dopředu všechno nazdobené, cukroví napečené, dárky nakoupené?

Mám ráda všechno, ale nestáhám nic, jak bych chtěla. Avšak to není podstatné. Mnohem důležitější je, že se budeme spolu těšit, zdobit perníčky, zpívat si a hrát na klavír koledy (letos už i Mařenka), nic nedělat a třeba koukat pohádku nebo lyžování...

Co vám jen tak obyčejně dělá radost?

Dělají mi radost naše děti, když se k sobě chovají hezky, když jsou spokojené, dělá mi radost můj muž, naše rodina... Moc se těším z podzimu, protože to je pecka – ty podzimní večery, jak je brzo tma, mokro, sychravo – to mám moc ráda. Dělají mi radost moji přátelé, má práce a mnoho dalších věcí.

Text: Lenka Kolegarová,
foto: Tino Kratochvíl

Právě teď si můžete koupit ROČNÍ PŘEDPLATNÉ

Jitka Křížová je pravidelnou návštěvnicí našeho divadla. Často jsem se s ní setkávala u pultu v komerčním oddělení, kam chodila se štosy papírů a vyřizovala velké objednávky pro své kolegy v práci. Když posléze přešla do řad abonentů, její návštěvy již nebyly tak časté, ale svému divadlu zůstala věrná. Jako nadšená předplatitelka sleduje dění v našem divadle a ráda se s vámi podělí o své dojmy.

Vzpomenete si na vaše divadelní začátky?

Já měla vždycky blízko ke kultuře. Zajímala jsem se o výstavy, divadlo, koncerty a jiné kulturní akce. Bylo to pro mě vždy důležité. S divadlem jsem se samozřejmě setkala v dětství, kdy jsem s rodiči navštívila dětská představení v Mahenově divadle. Ale můj pevnější vztah k divadlu se začal utvářet až později. Jakmile jsem nastoupila do zaměstnání a trochu se mi uvolnil časový harmonogram – lépe řečeno, až mi trochu odrostly děti –, mohla jsem se tomu trochu více věnovat. A hodně mě to chytlo. V zaměstnání jsme měli různé nabídky na divadelní představení, ale velmi často to byly nezajímavé tituly. Po odchodu kolegyně, která se o kulturu u nás starala, jsem to převzala já a za-

čala jsem vybírat tituly podle svého vkusu. V té době jsem velmi úzce spolupracovala se všemi brněnskými divadly. Ale nejraději jsem chodila do Městského divadla. Je také pravda, že mi zde vyšli vždy maximálně vstříc a já jsem zase na oplátku dokázala do divadla přivést spoustu lidí. Když potom tuto práci převzala jiná kolegyně, nenavázala na tyto výborně vybudované vztahy a nepokračovala v tak úzké spolupráci. I to mě vlastně nakonec přivedlo k tomu, že jsem si zakoupila předplatné. Využívám výhod, které mi předplatné nabízí, mezi kterými je pravidelný hrací den, což je pro mě velmi důležité, a samozřejmě také stálá sedadla. Navíc uvidím všechny novinky svého oblíbeného divadla, takže jsem maximálně spokojená. Je to už patnáct let, co jsem nadšenou předplatitelkou.

Jaký je váš vztah k divadlu?

Mám divadlo hrozně ráda. Nejraději ale chodím sem, do Městského divadla. Líbí se mi divadlo, které tady děláte. Občas také ráda zajdu i do jiných divadel. S manželem máme rádi studentská představení v Martě, oslovilo nás také Café Práh, kde účinkují amatérské soubory. Chodíme samozřejmě do Mahenova divadla nebo HaDivadla. Občas zajdeme i do Divadla Bolka

Polívky, ale přiznám se, že tam mi kazí celkový dojem z představení nepříjemné prostředí. Pro mého vysokého muže je sezení v nepohodlných sedačkách s nedostatkem prostoru pro jeho dlouhé nohy příliš velké utrpení. I když bychom si našli v jejich nabídce zajímavé tituly, z těchto důvodů tam nejdeme.

Co vás na tomhle divadle baví?

Mně baví naprosto všechno! Snad si nevzpomenu na představení, které by se mi nelíbilo. Ale i kdyby se to někdy stalo, nikdy bych z představení neodešla. To bych nikdy hercům neudělala! Jejich výkony jsou totiž vždycky excelentní, a tak i přes nelibost, kterou jsem (snad jen jednou) cítila v podobě nevydařené volby titulu či jeho scénického řešení, jsem zůstala, abych ocenila herectví, které je vždy špičkové. Ale hlavně jde o to, že miluji muzikál. Mám ráda tuto poměrně těžkou disciplínu, která vyžaduje od umělců dovednost nejen dobře hrát a zpívat, ale také skvěle tančit. A co naprosto miluji, jsou úžasné a výpravné scény, které v těchto muzikálech vždy vidím. To je naprostá nádhera.

Máte nějaké srovnání s jinými hudebními scénami?

Samozřejmě. Občas zajdu i do Janáčkova divadla nebo si zajedu do Prahy. Ale bohužel, pražské produkce se s touto brněnskou scénou nedají vůbec srovnat. Samozřejmě to je v první řadě výpravou. Chudícké scény ve spojení s ne vždy profesionálními výkony mě prostě vždy zklamaly. Myslím si, že muzikál musí být prostě výpravný. Když k tomu, v případě pražské produkce, ještě připočítám dosti často nehezke a nekulturní prostředí celého divadla, pak je jasné, proč dávám přednost tomu Městskému. Myslím si, že muzikál není jen o tom, mít tam rádoby slavná jména. Důležitý je přece celek. A tam bohužel jsem vždy zklamaná z ostatního souboru, který není nikdy tak perfektní. Naopak v Městském divadle hraje a tančí i ten úplně poslední člověk v company naprosto bez chybičky a s obrovským nasazením. Ta profesionalita na všech úrovních je dechberoucí.

Takže muzikálová fanyнка. A co činohra?

Jsem sice muzikálová fanyнка, ale samozřejmě mám ráda i činohry. Skvěle jsem se pobavila u *Lakomce*, naprosto mě dostaly *Žitkovské bohyně*, prostě jsou zde úžasné tituly. Mám také své oblíbené herce. Vždy se těším na Svetlanu

Janotovou, Radku Coufalovou, Dušana Vitázka. Ale vlastně mám oblíbené úplně všechny. Tady jsou všichni natolik herecky skvělí, že jsem nadšená úplně ze všech. Když pak připočítám příjemné prostředí s velkou nabídkou restauračních zařízení, kam si můžeme před nebo i po divadle zajít, pak je jasné, proč tak ráda chodím do Městského divadla. Je to vždy záruka výborně stráveného večera, který je ve znamení kvalitního diváckého zážitku v příjemném a kulturním prostředí.

Jsmo rádi, že můžeme našim divákům poskytovat tak skvělé zázemí s nebyvalým kulturním zážitkem. A vzhledem k počtu vyprodaných předplatitelských míst a k faktu, že i ostatní představení bývají velmi často vyprodána, tušíme více takto spokojených diváků, jako je paní Jitka Křížová. Děkujeme za její čas a přejeme ještě mnoho dalších skvělých zážitků v hledišti našeho divadla.

Text: Helena Brzobohatá,

foto: Tino Kratochvíl

Vzpomínáme

Na svatého Štěpána to bude pět let, co nás opustil aranžér, dirigent a hudební dramaturg Igor Vavrda.

Náš dlouholetý kolega pracoval téměř na všech titulech éry naší Hudební scény

(např. muzikály *Čarodějky z Eastwicku*, *Jesus Christ Superstar*, *Kvítek z Horroru*, *Papežka*, *Pokrevní bratři*, *Ptákoviny podle Aristofana*, *Funny Girl*, *Ježinky a bezinky*, *Peklo*, *Očistec*, *Jekyll a Hyde* či *Zorro*) a mj. vytvořil i legendární koncertní show *Jazz Side Story*, se kterou se naši diváci stále pravidelně setkávají. Na výjimečného hudebníka a přítele stále vzpomínáme.

Veselé a sladké Vánoce

Bože, už jsou tady Vánoce??? Ještě chvíli ne, ale stačí se porozhlédnout. Mám tentokrát pocit, že se na ně lidé dost těší. Asi chtějí, aby bylo trochu zimního počasí a dej Bože i trochu sněhu. Děti se budou vždy těšit na dárky a my na trochu rozjímání. To vánoční je nejhezčí a nejlubší. Já letos snad opravdu stihnú i něco napéct. Nejraději mám linecká kolečka s malinovou marmeládou. Jooo, a máte dost ořechů???... Byly letos pěkně drahé. A hlavně pohodu v nás aspoň na pár dnů. Mějte se rádi a krásné Vánoce.

Zdena Herfortová

Než začnu každý rok dělat cukroví, tak uklidím z pracovní linky masná autička, LEGO a ovladač od Playstationu. Vylouskám ořechy, odměřím mouku a cukr. Vyndám z mouky puzzle. Vezmu čtyři vejce a udělám dětem večeři. Mezitím vezmu další tři vejce, rozbiju je a vyndám synův mobilní telefon z misky, kde je mouka a ořechy. Vezmu mléko, zadělám těsto a odženu od misky děti. Předehřeji troubu, vyndám z ledničky rum a usměju se na něj. Mezitím těsto vysype na zem mladší syn, tak vypnu troubu, umyjí děti, vypiju rum a cukroví koupím vedle v pekárně!!!

Alan Novotný

SVÁTEČNÍ VÁNOČKA

Suroviny pokojové teploty: 3/8 l mléka, 40 g droždí, 150 g cukru krystal, 750 g polohrubé mouky, sůl, 4 žloutky, citronová kůra, 150 g másla (lepší je Hera), bílky na pomazání vánočky, rozinky a mandle dle chuti.

Část mléka ohřejeme, přidáme droždí, trochu cukru a mouky a necháme vzejít kvásek. Zatím vyšleháme zbylý cukr s máslem (Herou) a žloutky do pěny. Přidáme kvásek a citronovou kůru a poté střídavě mouku a mléko, aby se nám těsto dobře hnětlo. Nejprve větší vařečkou, poté rukama. Jakmile se těsto nelepí na mísu, přikryjeme utěrkou a necháme kynout klidně 3 hodiny, vždy po hodině těsto převálím. Pak dle chuti můžete vmíchat rozinky a mandle, my preferujeme čistou vánočku. Těsto pak rozdělíme na 9 stejných dílů, spodní patro pleteme ze čtyř pramenů, prostřední ze tří a horní ze dvou. Každé patro potřepe zbylými bílky s troškou vody. Vánočku pro jistotu zpevníme špejlemi, aby se nám během

pečení nesunesula. Povrch můžeme ještě posypat plátky mandlí. Již upletenou vánočku necháme na plechu a pečícím papíru ještě klidně hodinu kynout a následně pečeme v mírně předehřáté troubě na 150 °C necelou hodinku. Kontrolujeme povrch, aby nehnědla příliš rychle. Těsto je hotové, když se nelepí na špejli.

Je moc dobrá, sladká tak akorát a hned sněžená :-)

Hezké Vánoce přeje **Robert Jícha**

PERNÍČKY

Na těsto: 400 g hladké mouky, 140 g moučkového cukru, 50 g másla, 2 vejce, 2 lžice medu, 1 lžička mleté sody, 2 lžice kakaa, koření: 1/2 lžičky anýzu, 4–5 kuliček nového koření, 5 hřebíčků, skořice (dle libosti). Na potření: 1 vejce. Na polevu: čerstvý bílek, moučkový cukr, citronová šťáva. Na zlepšení nálady: 1 litr svařeného vína. Ke zdobení: film *Láska nebeská*.

Všechny ingredience z kategorie těsto smíchejte dohromady, máslo si dávám rozehrát do mikrovlnky a koření je ideální namlít si sám. Pokud ale nemáte chuť, čas či mlýnek, hledejte v regálech obchodů už připravené koření. Medu nedávejte více, ať perníčky neztvrdnou. Těsto si uložte na noc do lednice. Druhý den si připravte svařené víno, klidně i více než je uvedeno v ingrediencích. Těsto rozválejte na půlcentimetrovou tloušťku a vykrajovátka vykrajujte požadované tvary. Pokud máte děti, přizvěte je k tomuto úkolu a sami si nalijte svařák. Napijte se. Perníčky dávám na plech vyložený pečícím papírem. Nevím, jak vaše trouba, ale naše si občas dělá, co chce, tak ideálně nastavte teplotu v rozmezí 150–170 °C a pečte cca 8–10 min. Pokud jsou perníčky připálené, vyhoďte je, snižte teplotu a čas. Napijte se svařáku. Po vyjmutí z trouby perníčky potřete rozšlehaným vejcem. Pokračujte do doby, dokud budete mít těsto, čas, chuť a svařák. Zdobení si nechte na nějaký další den

(nebo noc). Míchejte ingredience na polevu, cukr si prosejte alespoň 2x a vyšlehejte si polevu, která nebude stékat ze lžičky. Ke zdobení si pustěte film *Láska nebeská* (to mám ověřené už lety, jiný film se mi neosvědčil). Pokud vám nějaké perníčky zbydou a vy už nemáte zdobící náladu, použijte je do rumových kuliček místo piškotů (ověřeno a je to delikateska). Perníčky u nás k Vánocům neodmyslitelně patří. Používáme je i jako dekoraci, ale spíše je konzumujeme, nebo jimi obdarováváme rodinu a přátele. Přeji vám krásné prožití vánočních svátků.

Luboš Goby

Mé nejoblíbenější vánoční cukroví. CHVÍLE POHODY

Suroviny: 2 a 1/2 dcl jablečného džusu, 1/2 dcl jablečné pálenky (tzv. calvados).

Příprava: Obě suroviny se nalezají do hrníčku. Vzniklá směs se zahřeje v mikrovlnné troubě na vyšší střední výkon po dobu 90 vteřin. Konzumujeme nejlépe okamžitě a opakovaně.

Poznámka: Recept v případě nouze funguje i bez jablečného džusu a užití mikrovlnné trouby.

Jan Šotkovský

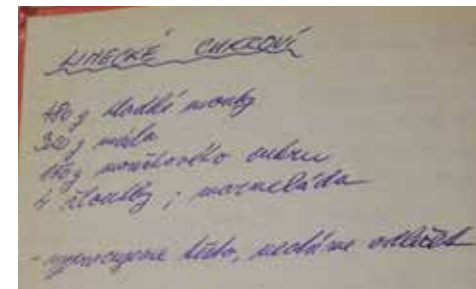
Mám recept na vánoční pečeni. Opusťte stereotyp a systém!!! Chtěli jste vždy udělat perníkovou chaloupku? Udělejte ji, ať to dopadne jakkoliv. Máte na to! No jo, opravdu to udělejte, bude to psina. Chtěli jste vždy udělat něco podle pradávného receptu, abyste se spojili s historií a duchem svých prababiček? Zapalte si kadidlo a běžte do toho! Že nemáte čas, protože musíte uklízet nebo musíte péct něco jiného??? NE! Jsou to vaše Vánoce, váš čas a vaše sny... Nechce se vám péct? A co... Objednejte si to u cukrářky, která tím žije, a vy si dejte nohy nahoru a nalijte si víno. Chutnaly vám u sousedů vanilkové rohlíčky? Tak si o ně řekněte! Dotyčný bude šťasten a blažen. Že neznáte žádnou cukrářku

ani fanatickou pečící sousedku? Tak si to kupte v Tesco, no a co jako... To nejsou závody. To jsou Vánoce. Vaši blízcí potřebují, abyste byli v klidu a abyste na ně měli čas, a ne 8 druhů mouky, cukru a marmelády. Já budu s dcerami dělat perníkovou chaloupku z Googlu a cukroví pro případné návštěvy budu mít od sousedky za víno. Šťastné a veselé. Plňte si své sny, čas běží.

Dušan Vitáček

Všem přeji krásné Vánoce a když vyzkoušíte moje linecké, věřte, že budou opravdu krásné. Sice si v lednu budete muset obstarat permanentku do fitka, ale jak se zpívá v RENTu – dneškem jen chci žít.

Aleš Slanina

Máme v rodině oblíbené RUMOVÉ KULIČKY.

Recept je ale skoro celý na bázi „přiměřeně“, přesné množství nemám. Ale je to mega jednoduché, takže:

Na cca 50 kuliček potřebujeme: balík pomletých kulatých piškotů, mleté ořechy nebo mandle, rozpuštěnou čokoládu, jakýkoliv džem, jakoukoliv šťávu z kompotu, rum podle chuti.

Piškoty a ořechy/mandle tvoří suchý základ, ostatní zase vlhkou část. Dohromady musí vzniknout lepivá, vlhká hmota, takže všechny ingredience přidávat podle konzistence. Hmotu necháme odstát v lednici několik hodin, klidně přes noc. Poté vytvarujeme menší kuličky, obalíme je v kokosu a vložíme do papírových košíčků, skladujeme v chladu, ale před konzumací je fajn pokojová teplota.

Do receptu je vhodné použít klidně odřezky z jiných koláčů, dortíčků, čokoláda je nejlepší kvalitní hořká, ale dá se použít vše, co najdete ve špajzce. ;)

Svetlana Janotová

Hrát i poslední den v roce nebylo na českých jevištích vždy zvykem. Vlastně se s tím pořádně začalo až pár let po sametové revoluci, v Městském divadle Brno konkrétně v roce 1992, kdy se dávala Voskovecova a Werichova adaptace muzikálu *Divotvorný hrnec*. Nejednalo se však o premiéru, nýbrž o x-tou reprízu. A tato praxe – uvádět na silvestra divácky již ověřenou komedii – se držela dalších jedenáct let. S jednou výjimkou: příprava inscenace klasické operety *Mam'zelle Nitouche* se z rozličných důvodů protáhla téměř o měsíc, a proto se její představení ponejprv konala 30. a 31. prosince 1993. První plánovanou silvestrovskou premiéru v MdB mělo sice nastudování proslulé konverzačky Oscara Wildea *Jak je důležité mítí Filipa* (2003), následující tři roky se však znovu hrála repríza nějaké úspěšné komedie. Tradici silvestrovských inscenací tak zahájila až *Charleyova teta* v roce 2007. Dodejme, že od roku 2000 silvestrovská představení doprovází bohatý zábavný program, který MdB pořádá ve spolupráci s reklamní agenturou SNIP & CO. Letošní „silvestrparty“ bude tedy v pořadí devatenáctá.

Alena Antalová jako Denisa v klasické operetě *Mam'zelle Nitouche*; režie: Gustav Skála / 1993

Zdena Herfortová jako Lady Bracknellová ve Wildeově komedii *Jak je důležité mítí Filipa*; režie: Jana Kališová / 2003

Karel Mišurec jako vodník Čochtan v muzikálu *Divotvorný hrnec*; režie: Rudolf Tesáček / 1992

Igor Ondříček jako Lord Fancourt Babberley v komedii *Brandona Thomase Charleyova teta*; režie: Gustav Skála / 2007

Lenka Novotná, Kristýna Galová, Petra Zajdáková, Renata Sedláčková, Uljana Tesařková a Alena Ulrychová

Jeden den v komerčním oddělení

Hledala jsem v nádherném fejetonu Karla Čapka *Jak vzniká divadelní hra* inspiraci pro tento „raport“ o naší práci, ale je zvláštní, že – ač se zde píše nejen o inscenátorech, ale i o návštěvnických generálních zkouškách, abonentech a mnoha dalších – o nás nic. Jedině, že bychom byli shrnuti pod větu: „... A ještě někteří lidé v podzemí, které jakživ nikdo neviděl...“ (*smích*) Přece jen o něco více se o nás dočtete u Ireny Douskové, která ve svém *Hrdém Budžesovi* píše: „... potom jsme se zastavili v náboru, kde seděl tři hodný paní, kouřej a pijou kafe...“ ale přiznám, že ani to o práci v „komerčním“ moc nevyovídá. (*smích*) Kromě toho kafe tedy, bez toho nemůžeme fungovat ani my. Tak tedy znovu a od začátku: Jeden den v komerčním oddělení. A zas to není tak jednoduché... V komerčním oddělení je každý den jiný a ani samo komerční oddělení není jednoduché definovat. V málokterém divadle se totiž tohoto výrazu pro „nábor“, jak jej nazývá paní Dousková, používá. Můžete najít název „oddělení pro styk s diváky“, „obchodní oddělení“ či další jména. Komerční ale, pokud vím, je snad jen u nás.

Ale zpět k tomu jednomu dni u nás. Komerční oddělení by se, již ze svého názvu, mělo věnovat hlavně komerčním aktivitám. Není to ale jeho náplň jediná. Jsme, spolu s pokladnou, takovou nárazníkovou zónou, či snad – a raději – spojkou mezi divákem a jeho divadlem. Pokud tedy potřebujete v divadle něco vyřídit, většinou píšete či voláte nám... A my vyřizujeme... Vysvětlujeme vám, že na představení, označená zkratkami abonentních cyklů (A1, AB1, D...) vám bohužel nemůžeme nabídnout místa do předních řad (pokud to zajímá i vás, tak je to právě proto, že jsou abonentní a většina míst je prodána předplatitelům – abonentům v rámci balíčku všech nových titulů). Prodáváme vám právě toto předplatné, rezervujeme a fakturujeme vstupenky, informujeme vás o tom, kdy máte jít na „své“ představení, zjišťujeme u dramaturgie, zda se bude připravované představení hodit pro vaše dítě či babičku, informujeme, kde zaparkujete svůj vůz či, pokud využijete hromadnou dopravu, stihnete večer svůj tradiční spoj nebo budete muset využít noční rozjezd a mnoho dalšího, vždy ale trochu jiného než předešlý den...

Tedy spíše než jeden den se pokusím nastínit, co má takové komerční oddělení Městského divadla Brno na starosti a co může všechny naše pracovní dny spojovat. Určitě jsou to naše „pracovní nástroje“ – telefony a počítače. Bez těch bychom nebyly (opravdu jsme zde, stejně jako u Ireny Douskové, samé ženy) nic. A jak tedy své pracovní nástroje využíváme? Když se tajemnici divadla po týdnech „nervů“ konečně podaří vytvořit měsíční hrací plán, ve kterém nic s ničím nekoliduje, který nevyžaduje naklonování jednoho či více herců či letecký přelet přes půlku Evropy a jiné věci, kterými by se jí ale tvorba značně zjednodušila, předá nám jej. A jsme to my, které do počítače zadají všechna data tak, aby si divák mohl v pokladně či na našem webu koupit vstupenku na správné představení, místo, hodinu a za správnou cenu a ti z vás, kteří jste abonenty, mohli usednout na své předplacené místo. Právě zmiňovaní předplatitelé neboli abonenti nás také zaměstnávají často. Naše práce s nimi nekončí prodejem jejich předplatní vstupenky, staráme se o ně i během celé sezóny, a to jak rozesíláním dopisů či mailů s termíny představení či mimo-

řádných akcí, tak zasláním časopisu Dokořán a ke konci sezóny nabídky předplatného nového. Další složkou naší práce jsou takzvané „hromadné objednávky“. Ty na každé představení, které není určeno pro abonenty, tvoří cca čtvrtinu až polovinu návštěvníků. Během let jsme si již vytvořily síť spolupracovníků z různých škol, institucí či cestovních kanceláří, jimž hrací plány rozesíláme a kteří u nás vstupenky pro své klienty objednávají. Některé z nich již známe tak dlouho, že jsme schopny přesně poradit představení, které se jim bude nejvíce líbit... A je pro nás největší odměnou, pokud potom předáváme inscenátorům či hercům jejich maily nebo vzkazy s pochvalou.

Tak takový (nebo dnes možná úplně jiný) je den v komerčním oddělení. A velkou měrou záleží i na vás, teď čtenářích a jindy návštěvnících, jaké budou ty další. Naši snahou bylo, je a bude, aby každý byl krásný a jedinečný a nestal se rutinou ani pro vás, diváky, ani pro nás – vaše komerční oddělení.

Text: Lenka Novotná

Červené koberce už jsou pečlivě vytepané, hektolitry šampusu se chladí a rachejtle jsou již připravené k výbuchu – tak takhle nějak asi vypadají premiéry na Broadwayi. V našem divadle je to velmi podobné, ale protože si na zbytečné okázalosti nepotrpíme, ohňostroje a černé limuzíny u nás nečekejte. Ale slavnostní nálada a atmosféra je cítit úplně všude – od dvorany až do toho nejmenšího skladu.

Čím více se blíží tento den, tím více se na něj těšíme, ale zároveň propuká i nervozita a obavy – budou diváci spokojeni? Nesebere někdo někomu omylem rekvizitu? Neonemocní inspi-cient? Nebo já?

Naštěstí na premiéře *RENTu* žádná podobná lapálie nenastala.

Na tento den se každý připravuje po svém. Rekvizitáři, garderober, vlásenkáři a vlastně všichni v zákulisním zázemí si vše pečlivě nachystají den předem a stejně pro jistotu dorazí ještě o půl hodinku dříve, než je nutné. Někteří herci se rozezpívávají, jiní si raději přispí, někdo peče, vaří a někdo shání zlomvazky.

Pro vysvětlení – zlomvazka je dárek od kolegů a podle divadelní tradice přináší štěstí. Někdo dává drobné dárky, někdo usmaží livance, jiný koupí lahvinku, čokoládu, anebo upeče huevos rancheros (což je tradiční mexická snídaně, o které se mimo jiné v *RENTu* zpívá – díky Barunce Goldmannové – byla to mňamka).

Obdržíte-li zlomvazku, nebo vás někdo pokope pro štěstí, neděkujte – to prý nosí smůlu.

Poslední hlášení z inspicie, diváci sedí, nervozita stoupá. Vězte, že takový adrenalin se vidí málokdy.

Po prvních scénách se ale srdeční tep všech vrací zpátky do normálu. Vždyť je to parádně nazkoušené, tak co by se mohlo pokazit? A pokud ano, vše je velmi brzy odpuštěno.

Když představení končí a diváci nadšeně křičí a stojí, pak vše dopadlo na výbornou. Nejinak

PREMIÉRA RENTU

Stanislav Moša s herci na děkovačce

Barbora Remišová, Rastislav Gajdoš a Aleš Slanina

Markéta Vaňková u Pavla Jichová

tomu bylo po obou *RENTovských* premiérách. Pořídíme nakonec několik fotografií a tradá – jde se slavit. Vždyť když se narodí miminko, musí se řádně zapít, aby bylo zdravé a veselé. A nejčerstvějším divadelním děťátkem je právě teď kul-tovní muzikál *RENT*. Ale nemyslete si, že je to nějaké nedonošeňátko. Je to dítě šikovné, taRen-tované, s názorem, umí si zakřičet, ale i zaplakat. A když ho navštívíte, určitě nebudete litovat.

Text: Luboš Goby,

kresba: Jaroslav Milfajt, foto: Tino Kratochvil

MUZIKÁL BIG CÍLÍ NA MALÉ I VELKÉ

S další českou muzikálovou premiérou v podobě titulu *BIG* vyrukovalo Městské divadlo Brno. Hudební novinka, která se zrodila ze stejnojmenného filmu, pobaví děti, pubescenty i jejich doprovod. Tato muzikálová pohádka obsluhuje skutečně všechny generace. (...) Petr Gazdík připravil vcelku svižně plynoucí zábavu, která pobaví nejen onou slavnou scénou z hračkářství, v níž na obrovských klavírních klávesách doslova vyhopsá protagonista melodii populární písně *Heart and Soul*. (...) Inscenace *BIG* si mne (...) získala opravdu energickými choreografiemi Carli Rebecce Jefferson, scénou Emila Konečného i hudebním nastudováním Dana Kalouska a Jakuba Židka tady v sehraném a nyní pětatičetičlenném orchestru, který je také výtečně nazvučený. Gazdík v davových scénách pracoval s velkou skupinou bezmála třiceti dětí, sršavost jejich pohybového projevu je až nakažlivá. Také dospělí tady tančí a na scéně se vedle rapu objeví zajímavé kreace, kterým dominuje step, jazzový tanec, moderna nebo například street. Choreografie je tady plná emocí i energie a dodává pohádkovému muzikálu onu potřebnou pozemskou šťávu. (...) Hlavní role velkého Joshe Baskina

je vítaným a naplno využitým hereckým, pohybovým i pěveckým soustem pro Jana Brožka. (...) Pěvecky i herecky přesná v roli Susan byla i Viktória Matušová, která je ve své roli fátálně zamilovaná do onoho přerostlého dítěte. (...) Nasadit takový rodinný muzikál ve výhledu vánočního období je terno. (...) Dlužno jedním dechem dodat, že zdejší na tři sta krát reprizovaná a stažená *Mary Poppins* má nyní vcelku důstojného inscenačního nástupce. (...)

Luboš Mareček,
www.mestohudby.cz, 25. 10. 2018

MUZIKÁL BIG TĚŽÍ Z VÝKONŮ DĚTSKÝCH HERCŮ, ZÁŘÍ I FLORIÁN

(...) Převtělit se ze dne na den z třináctiletého kluka do dospělého třicátníka, přijmout zodpovědnost za své činy, zažít první lásku, úspěchy v práci, ale i intriky kolegů. Takovou zápletku přináší muzikál *BIG*, který premiérově uvedlo Městské divadlo Brno v režii Petra Gazdika. (...) Dětským hrdinům suverénně vévodí dvojice Adam a Josef Gazdíkovi, režisérovi desetiletí synové, na kterých inscenace stojí především. (...) Oba výborně obstáli v obtížných pěveckých par-

tech, především Adam potom prokázal i skvělé taneční schopnosti. Dalším důležitým pilířem hereckého obsazení byl Jonáš Florián coby dospělý Josh Baskin. Florián ze svého hrdiny skutečně udělal „dítě v těle dospělého“, když jej – i díky svému chlapeckému vzezření – obdařil uvolněností, milou bezprostředností a až dojemnou bezelstností. Z dalších rolí dostala velký prostor Viktória Matušová coby Baskinova přítelkyně či v záporné roli ambiciózního pracovníka hračkářství Paula Seymoura Robert Jícha. Fanoušci filmové verze se také na jevišti dočkají slavné scény z hračkářství, kdy si Jonáš Florián s Janem Mazákem v postavě majitele firmy společně nohama zahrají na obří klávesy na podlaze (tady skutečně fungují!). (...)

Lenka Kolegarová,
Brněnský deník, 27. 10. 2018

BIG V MĚSTSKÉM DIVADLE JE VELKÝ MUZIKÁL

(...) Muzikál s prostým názvem *BIG* zaujme velkorysým pojetím, spoustou účinkujících, tancí, sólovým i sborovým zpěvem a samozřejmě, jak jinak, skvělými hereckými a pěveckými výkony. Hlediště si jednoznačně získávají dva malí Gazdici, desetiletí Adam a Josef, synové režiséra a překladatele Petra Gazdika. (...) Hudba skladatele Davida Shireho (...) je dynamická, rychlá, takže umožňuje velké možnosti choreografovi. V tomto případě sympatické Carli Rebecce Jefferson, která rozpochybovala zpěváky-herce, profesionální tanečnický a třicítka dětí. V jednotlivých rychle se měnících scénách zaplňují celé jeviště, vnímavý divák musí cítit obrovskou energii. (...) Režisér Gazdík využívá nejen temperament účinkujících, také nápaditou scénou

Emila Konečného, projekce Petra Hlouška a bohaté světelné efekty Davida Kachlíře. Střízlivé kostýmy vytvořila Eliška Ondráčková Lupačová, hraje třicetipětičlenný orchestr vedený Danem Kalouskem nebo Jakubem Židkem. (...)

Jan Trojan,
www.brnozurnal.cz, 1. 11. 2018

TOTÁLNÍ UNFÉERIE

Hned několik výročí končícího roku reflektuje Městské divadlo Brno nikoli v rovině dokumentárně vzpomínkové, nýbrž satirické. Osvědčený autorský tým scenáristů Petra Štěpána, dramaturga Jana Šotkovského a režiséra Stanislava Slováka s dirigujícím skladatelem Karlem Cónem připravil historickou „totální unféerii“ s vícevýznamovým názvem *Osmičky*. V základním nápadu i mnoha slovních hříčkách a konotacích vynalézavě, jevištně ukázněně a celkem svižně „rekapitulační lepolelo“ provází investigativní novinářku Sabinu v celkově kabaretním „montypythonském“ duchu až do současnosti klíčovými okamžiky našich dějin. Sympaticky prostofeká, mystifikačně parodická předloha odhaluje, že hybateli všech, ba dokonce i biblických dějů byli vykutálení „blaničtí rytíři naruby“ Čeněk Udavač (Michal Isteník) a Marcel Zatykal (Petr Štěpán). (...)

Vít Závodský,
Týdeník Rozhlas, 8. 10. 2018

OSMIČKY ZAHÁJILY NOVOU SEZÓNU MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO V RYTMU DOBRÉHO HUMORU

Zrcadlo humorné nadsázky, ironie a satiry historickým osmičím na českém kolečku nastavil autorský tým z Městského divadla Brno. (...) Hra o českých osmách na kolečku dějin se autorskému týmu povedla, zařadila se k jeho vůbec nejzdařilejším. (...) Tentokrát snad i víc než dříve uvolnili svou fantazii a kreativitu. Obrazy z vybraných historických osmiček nabízejí nečekaná spojení s invencí a vtípem. (...) Hlavní zásluhu však mají Čeněk Udavač (M. Isteník) a Marcel Zatykal (P. Štěpán). (...) Čeněk a Marcel jsou vlastně ztělesněním slabých stránek národní povahy, které stojí v pozadí českých přešlapů a se-

Ihání, jsou jakými tuzemskými ahasvery. (...) Vtipná inscenace plná nečekaných zvrátů, situační komiky a slovního humoru je úspěšným příspěvkem MdB v roce kulatin mnoha českých osmiček. Nesporně osloví a pobaví širokou paletu diváků. (...) Je dobře, že autoři volili satiru, dnes nepříliš pěstovanou. (...) Některé z osmiček naší historie jsou osudovými, léta dusivými smyčkami. *Osmičky* jako vtipná reflexe a česká léčba humorem svou troškou mohou být i ozdravnou „myčkou“ národní mysli.

Jaroslav Štěpaník,
www.novinky.cz, 3. 10. 2018

OSMYČKY, TOTÁLNÍ UNFÉERIE Z DĚJIN NÁRODA ČESKÉHO

(...) V brněnském Městském divadle se představili místní autoři, kteří už mají za sebou několik inscenací. (...) Režisér, herec a textař Stanislav Slovák, dramaturg Jan Šotkovský, herec a textař Petr Štěpán, hudební skladatel a dirigent Karel Cón u příležitosti osmičkových výročí připravili divákům nevšední zážitek. (...) Je tady politický kabaret. Znovuzrozený, znovu radostně objevený. Především je to taky návrat k poezii, k hudbě. (...) Protagonisty, kteří se pohybují celými dějinami, jsou Čeněk Udavač (Michal Isteník) a Marcel Zatykal (Petr Štěpán). Oba hrají své role odporných kreatur neuvěřitelně věrně, ve svých záporných postavách se vyžívají a vzájemně doplňují. (...) Jediná žena v ansámblu je Radka Coufalová, výborně zpěvně disponovaná, herecky samozřejmě taky. (...)

Peter Stoličný,
www.kultura21.cz, 5. 10. 2018

Zdenek MERTA u klavíru 14. 11.

Hostem Zdenka Merty byl tentokrát Petr Janda

V roce 1951 se v severovýchodním anglickém městě Wallsend narodil Gordon Matthew Thomas Sumner. Nejstarší ze čtyř dětí, syn kadeřnice a inženýra prožil celé dětství v bezprostřední blízkosti místních obrovských loděnic, které udávaly ráz nejen celému městu, ale silně ovlivnily i malého Gordona. Když přibližně v deseti letech viděl Královnu Matku, projíždějící městem a mávat na strhané dělníky, rozhodl se, že nepůjde ve stopách svých předků a opustí město i loděnici směrem k jinému, snad krásnějšímu životu.

Na počátku dvacátého století patřily loděnice ve Wallsend k těm největším a nejznámějším, z jejich doku vyplula v roce 1906 i v té době největší loď světa – *Mauretania*, která patřila po dvaadvacet let, kdy brázdila vlny Atlantiku, k lodím nejoblíbenějším především mezi pasažéry pro svůj luxus a pohodlí. Další slavnou loď z této loděnice se stala *Carpathia*, která v roce 1912 zachránila přeživší pasažéry z *Titanicu*. Wallsendské loděnice pracovaly poctivě až do osmdesátých let, kdy prohlubující se hospodářská krize v Anglii vedla až k jejich zavření v roce 2007. V té době byl již výše zmiňovaný Gordon Sumner proslaven po celém světě jako Sting. Příběhy z dětství, které prožil v úzkém kontaktu s dělníky z loděnic si ovšem nesl celý život a dokázal z nich vytvořit velmi osobní muzikál zasazený právě do tohoto prostředí. Muzikál *Last Ship* měl premiéru na Broadwayi v roce 2014 a získal i dvě nominace na ceny Tony.

Pracovat na něm ovšem bývalý frontman skupiny *The Police*, anglický hudebník pohybuující se na rozhraní všech žánrů a příležitostný herec začal mnohem dříve. Již na svém albu *The Soul Cages*

z roku 1991 se Sting inspiroval zážitky z dětství, ve kterých popisoval život komunity lodních dělníků, kteří se musejí vypořádat se zánikem lodního průmyslu. Samotný muzikál obsahuje přes dvacet hudebních čísel, zahrnuje povětšinou písně původní, ale i dříve napsané skladby jako *Island of Souls* a *All This Time* ze Stingova alba *The Soul Cages*, také píseň *When We Dance* z desky *Field of Gold* z roku 1994 a skladbu *Ghost Story* z alba *Brand New Day* z roku 1999. Na libreto se podíleli i další slavní autoři – John Logan, na jehož kontě jsou například filmové scénáře *Gladiátor*, *Skyfall* či *Sweeney Todd*, a Brian Yorkey, který za libreto k muzikálu *Next to normal* získal Pulitzerovu cenu a naši diváci ho znají jako autora *Děsného pátku*. Brian Yorkey o Stingově hudbě řekl: „*Ačkoli je to na první poslech zřetelný Sting, zároveň jde o velmi dramatickou hudbu. Není to jen pop uvedený na divadle.*“

Hlavním hrdinou *Poslední loď* je Gideon Fletcher, který se po sedmnácti letech vrací zpět do rodného města, které před lety rychle opustil, aby unikl životu, kterého se bál. Po návratu domů ale zjišťuje, že ho zde čeká víc, než si dovedl představit, že stará láska na rozdíl od starých lodí opravdu nerezaví a že okruh lidí žijících stále v úzkém kontaktu sami se sebou, s mořem a loděmi je odhodlaný bojovat za dědictví svých předků až do vypuštění duše.

V české premiéře se diváci mohou těšit nejen na Stingovu neuvěřitelně melodickou a emocionální nabitou hudbu, ale také na fenomenální scénu **Christoha Weyerse**, s projekcemi **Petra Hlouška** a kostýmy **Andrey Kučerové**. Režie v českém překladu **Zuzany Čtverákové** se ujme **Stanislav Moša**. V hlavních rolích se představí: **Dušan Vitázek**, **Lucie BergEROVÁ**, **Viktória MatušOVÁ**, **Zdena HerfortOVÁ**, **Zdeněk Junák**, **Petr Štěpán**, **Igor Ondříček**, **Hana KovářIKOVÁ**, **Robert Jícha**, **Jakub UličNÍK** a další. Premiéra proběhne **16. února na Hudební scéně**, účast předem přislíbil i samotný autor.

-kl-

PARTNEŘI DIVADLA

ISC BRNO s.r.o.

Dopravní podnik města Brna a.s.

Lázně Slatinice
A.D. 1526

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN PROSINEC 2018 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

239. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 11. 2018

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

kresba: Jaroslav Milfajt

○ myších a lidech

Martin Havelka

a Igor Ondříček

Bláznivý, trhlý, ztřeštěný:

MONTY PYTHON'S SPAMALOT

27. 12. 2018

– 2. 1. 2019

na Hudební scéně

Po všech těch pohádkách a sladoučkém cukroví bude určitě příjemná změna vyrazit do divadla na muzikálovou komedii, na chlebiček a pořádnou porci absurdního a bezuzdného humoru, který se nezastaví opravdu před ničím a nebere si žádné servítky. Najde král Artuš Svatý grál? Přemůže krvelačného králíka?? Je sir Lancelot gay??? A unese evropská vlaštovka kokosový ořech???? Tohle prostě musíte vidět!!!!

Jonathan Larson

RENT

režie: Stanislav Moša

PREMIÉRY NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

3. a 4. LISTOPADU 2018